

Kriminalitetsforebyggelse

- En kvalitativ undersøgelse af kriminalitetsforebyggelse i Albertslund

Kandidatuddannelsen i Kriminologi ved Aalborg Universitet, sommer 2019, 4. semester

Gruppe nr. 30: Anita Alizadeh-Mizranagh

Vejleder: Annick Prieur

Antal ord: 22.993

Tro og love-erklæring

Det erklæres herved på tro og love, at jeg selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Jeg er bekendt med reglerne for eksamenssnyd, herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<https://www.aau.dk/uddannelser/studievejledning/regler/plagiat>

Jeg er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står jeg inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden.

Abstract

The purpose of this thesis is to examine which factors actors who work with crime prevention in Albertslund, see as significant for crime prevention among young people. Furthermore, the aim is to examine whether these factors are consistent with the actors' understanding of crime and the way they work in practice. The inspiration for the project occurred after an internship at The Crime Prevention Unit in Albertslund located under the municipality. During the internship, it became clear how complex crime prevention can be in practice. It also became clear that there are different perceptions among the crime prevention actors of how crime prevention should be done.

In order to achieve the intentional knowledge, the qualitative method has been used. Qualitative interviews have been conducted with nine crime prevention actors in Albertslund. Two actors represented from the municipality. One actor represented from the local police. Four actors represented from the schools. One actor represented from the clubs and one represented from the social community centre. This project uses an inductive approach in which the analytical categories are derived from the interviews and not out of theoretical concepts and hypotheses. Using The Social Bond Theory, Deterrence Theory, theories about deviance, and Tore Bjørge's Comprehensive Model For Preventing Crime, it has been possible to analyse the different crime prevention strategies and the different understandings of crime, which occurs in the interview. The analysis is built around two analytical chapters with two different research questions, but both related to the overarching research question.

The first analysis examines how different actors work with crime prevention. There are many considerations of how the actors intend to work. There are both similarities and differences, which may be influenced by their different practices and underlying rationales. The second analysis examines which challenges actors can experience within crime prevention in practice. There are many divergent challenges and there are significant differences in how many challenges that are being dealt with among the actors. The various challenges are also influenced by the actors' different practices, which give rise to different possibilities of action and ways of thinking about crime prevention.

The project ends with a concluding discussion in which the theoretical perspectives and the project's results are discussed. This thesis concludes that according to the actors' trust and strong relationships to young people are the most crucial factors to prevent crime among them. Other significant factors are; communication, building normative barriers against crime, resource-oriented approach, advocate youths to conventional activities, proportionality between the individual life situation and measures and the importance of separate the person from the person's actions. The different approaches aim for inclusion rather than exclusion. The factors which the actors perceive as significant in crime prevention are consistent with the different understandings of crime that are expressed in the analysis.

Although there is a lot of knowledge among the actors about how crime should be prevented, it is not certain that the desired effects are always achieved in practice. It can be a challenge due to the complexity of the practice. There may be conditions in the youths' life situation, which can counteract. Additionally, there may be a lack of communication and coordination among the actors, but also legal and organizational challenges that can affect how the crime prevention work is being implemented in practice. The effects of measures are context-dependent and some measures may be effective for some individuals and not for others. It is uncertain to draw the conclusion that the knowledge of the actors about what seems to be preventive actually works preventively in practice. It is also uncertain to conclude whether the way in which the actors want to prevent crime is always consistent with the way in which the actors work in practice.

Key Words: crimeprevention, understanding of crime, measures, actors, practice, youths

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1: Indledning	8
1.1 Problemformulering	9
1.1.1 Problemstillinger	9
1.2 Afgrænsning	9
1.3 Begrebsdefinitioner	9
Kapitel 2: Eksisterende forskning	10
2.1. Forudsætningen for kriminel ageren	10
2.2. Anbefalinger til forebyggelsespraksis	12
Kapitel 3: Metodeafsnit	14
3.1 Metodevalg	14
3.2 Udvælgelse af informanter	15
3.2.1 Skole.....	17
3.2.2 Kommune.....	17
3.2.3 Politi.....	18
3.2.4 Klub	18
3.2.5 Andre Organisationer.....	18
3.2.6 Opsamling.....	18
3.3 Interviewguide	19
3.4 Under interview	19
3.5 Transskription	20
3.6 Præsentation af informanter	21
3.6 Validitet og reliabilitet	22
Kapitel 4: Teoriafsnit	23
4.1 En helhedsorienteret kriminalitetsforebyggelsesmodel	23
4.1.1 Bygge moralske barrierer mod kriminalitet	25
4.1.3 Afskrække ved trussel om straf	26
4.1.4 Hjælpe personer som har begået lovbrud til at reetablere et normalt liv	27
Kapitel 5: Analyse af aktørernes tilgange til kriminalitetsforebyggelse	28
5.1 Hvordan arbejder P kriminalitetsforebyggende?	28
5.1.1 Politibetjenten med den 'bløde hat'	28
5.1.2 Zoneforbud	32

5.2 Hvordan arbejder K1 og K2 kriminalitetsforebyggende?	34
5.2.1 Den Kriminalpræventive Enhed	34
5.2.2 Balancerede risikovurderinger og fokus på ikke at overbehandle i sager.....	35
5.2.3 Retssystemet som kriminalitetsgenererende.....	37
5.3 Hvordan arbejder L1, L2, L3, L4 og KL kriminalitetsforebyggende?	38
5.3.1 Bygge normative barrierer mod kriminalitet.....	38
5.3.2 Genoprettende Praksis	40
5.3.3 Brobygning til konventionelle aktiviteter	43
5.4 Hvordan arbejder B kriminalitetsforebyggende?	45
5.5 Delkonklusion: Hvordan arbejder aktørerne kriminalitetsforebyggende?	46
Kapitel 6: Analyse af udfordringer i det kriminalpræventive arbejde	48
6.1 P's oplevelser af udfordringer	48
6.2 K2 og K1's oplevelser af udfordringer	49
6.2.1 K2's oplevelse af udfordringer.....	49
6.2.2 K1's oplevelse af udfordringer.....	52
6.3 L1, L2, L3, L4 og KL's oplevelser af udfordringer	52
6.3.1 Udfordringer ved egen praksis	53
6.3.2 Udfordringer i det koordinerende arbejde på tværs af aktører	53
6.3.3 Forskellige syn på effektiviteten af indsatser	54
6.4 B's oplevelser af udfordringer	57
6.5 Delkonklusion: Hvilke udfordringer oplever aktørerne?	58
Kapitel 7: Konkluderende diskussion	60
7.1 Diskussion af stempling	60
7.2 Diskussion af uformelle og formelle kontroller	61
7.3 Diskussion af afskrækkelse	63
7.4 Afsluttende pointer	65
7.4.1 Første pointe	66
7.4.2 Anden pointe.....	67
7.4.3 Tredje pointe.....	68
7.4.4 Fjerde pointe	69
Kapitel 8: Litteraturliste	70
Kapitel 9: Appendiks	76
9.1 Undersøgelsens litteratursøgningsproces	76

9.2 Interviewguide..... 76

Kapitel 1: Indledning

Igennem kriminologiuddannelsen har kriminalitetsforebyggelse været et område som har vagt min interesse. Det var oplagt, at jeg i mit praksisorienterede forløb og i specialet skulle beskæftige mig med kriminalitetsforebyggelse. Det praksisorienteret forløb blev udført hos Albertslund Kommune i Den Kriminalpræventive Enhed (DKE). For mig er Albertslund en kommune, som skiller sig ud ved en anderledes organisering af det kriminalpræventive arbejde i forhold til andre kommuner. I Albertslund fungerer DKE som den primære indgang til alle henvendelser vedrørende kriminalitetsrelaterede problematikker og arbejder med borgere mellem 0-100 år. DKE er organiseret som en stabsenhed i kommunen, som har til formål at sikre helhedsorienteret kriminalitetsforebyggelse, tværfaglig koordinering på tværs af aktører og hurtig indsats (DKE, 2015). I mit praktikforløb hos DKE fik jeg erfaringer med kriminalpræventivt arbejde i praksis. Gennem deltagelse i forskellige tværgående koordinerende fora med aktører fra politi, skole, klub, familieafsnit og DKE, gjorde jeg en række interessante observationer. Der opstod situationer, hvor der blandt aktørerne ikke var konsensus om, hvilken foranstaltninger der skulle iværksættes og hvilke foranstaltninger der var mest hensigtsmæssige. Mine erfaringer og observationer i praktikforløbet gjorde, at det blev interessant for mig at belyse aktørernes tilgange til kriminalitetsforebyggelse.

1.1 Problemformulering

Undersøgelsen vil ud fra et aktørorienteret perspektiv belyse, hvordan der arbejdes kriminalitetsforebyggende i Albertslund:

Hvilke faktorer opfatter aktører, der arbejder med kriminalitetsforebyggelse i Albertslund som betydningsfulde i forhold til at forebygge unges udvikling af kriminel adfærd? Og hvordan stemmer dette overens med aktørernes kriminalitetsforståelser og selve måden, der arbejdes på i praksis?

1.1.1 Problemstillinger

Til besvarelse af problemformuleringen udarbejdes to arbejdsspørgsmål:

- Hvordan arbejder forskellige aktører med kriminalitetsforebyggelse?
- Hvilke udfordringer opleves der i det kriminalpræventive arbejde ifølge aktørerne?

1.2 Afgrænsning

Undersøgelsen afgrænses til udelukkende at kigge på kriminalitetsforebyggelse i Albertslund. Projektet var fra start ikke afgrænset til en bestemt aldersgruppe. Grundet undersøgelsens datamateriale, er der kommet særligt fokus på unge i alderen 14 til 22 år. Der afgrænses ikke til en bestemt form for kriminalitet, da aktørerne ud fra deres forskellige praksisser kan opleve forskellige kriminalitetsproblematikker.

1.3 Begrebsdefinitioner

I dette afsnit defineres de gennemgående begreber for undersøgelsen.

1.3.2 Kriminalitet

Kriminalitet defineres i undersøgelsen ud fra Tore Bjørge, professor ved Oslo Universitets, definition: *“Crime or criminal act can, from a legal perspective, be understood as breaches of standards of behavior that are laid down in law”* (Bjørge, 2016, s.3).

1.3.2 Kriminalitetsforebyggelse

Når der i projektet refereres til kriminalitetsforebyggelse, er det ud fra en sammensmeltning af Socialstyrelsen og Bjørgos definitioner. Socialstyrelsen definerer kriminalitetsforebyggelse som en indsats, der drejer sig om at forebygge en ugunstig fremtidig udvikling, som man har en begrundet formodning om vil finde sted (Socialstyrelsen, 2014, s.10). For Bjørgo handler kriminalitetsforebyggelse om at reducere forekomsten af fremtidige kriminelle handlinger og / eller de skadelige konsekvenser, kriminalitet kan have for den enkelte og samfundet.

1.3.3 Kriminalitetsforståelser

Kriminologer er ikke enige om, hvorfor kriminalitet opstår og der findes indenfor kriminologien mange teorier eller *schools of thoughts*, der forsøger at forklare årsagerne til kriminalitet (Cullen, Agnew & Wilcox 2014, s.1). Kriminalitetsforståelser defineres i projektet som forskellige forståelser om årsagerne til kriminalitet.

Kapitel 2: Eksisterende forskning

I kapitlet redegøres der for eksisterende forskning på feltet.

2.1. Forudsætningen for kriminel ageren

I forskningsverden har der i en årrække været interesse for at udarbejde evidensbaserede modeller til at forudsige, om et barn eller ung har tendens til at udvikle en kriminel løbebane. Det har vist sig at være vanskeligt at udvikle en statistisk model med en egentlig forudsigelseskraft. Hvorvidt den enkelte udvikler kriminel adfærd, afhænger ifølge Socialstyrelsens rapport; *Forebyggelse af kriminalitet blandt børn og unge – en videns- og erfaringsopsamling*, ofte af de individuelle sammensætninger af risikofaktorer, beskyttelsesfaktorer samt modstandskraft overfor risici og belastninger (Socialstyrelsen, 2012, s.5). Socialstyrelsen påpeger, at identifikationen af hvilke børn og unge der er i risiko for at begå kriminalitet, er en *forudsætning for at kunne iværksætte virkningsfulde og ressourcemæssigt bæredygtige kriminalitetsforebyggende indsatser* (Socialstyrelsen, 2012, s.16). Ud fra Socialstyrelsens definition kan risikofaktorer beskrives som belastninger i forskellige sfære i den enkeltes liv, der kan medvirke til negative livserfaringer, og med en vis sandsynlig kan forudsige senere kriminel ageren. Der kan være tale om manglende eller lav selvkontrol, omsorgssvigt, opvækst i belastede boligområder og/eller strukturelle faktorer som fattigdom (ibid. s.16). Ankestyrelsen har fremhævet i en rapport om kriminalitetstruede børn og

unge i 2015, at problematiske relationer til skolen og/eller uddannelsessituationer, manglende fritidsinteresser, kontakt til unge med antisocial adfærd og forældre med uhensigtsmæssig opdragelsesstil som særlige risikofaktorer, der kan have betydning for senere kriminalitet (Ankestyrelsen, 2015, s.19). Det Nationale Forebyggelsescenter for Velfærd (SFI) har udarbejdet en analyse for Socialstyrelsen af, i hvilket omfang det kan lade sig gøre at forudsige kriminel adfærd hos unge med udgangspunkt i de belastninger, de har været udsat for gennem deres liv (Socialstyrelsen, 2012, s.17). I undersøgelsen indgår der registerdata om 54.000 individer født i 1984, hvor individuelle, familiemæssige og miljømæssige risikofaktorer, samt oplysninger om registreret kriminalitet er inddraget (ibid. s.17). Der indgår derudover interviewdata om 2.980 individer. På baggrund af datagrundlaget har SFI udarbejdet en tabel, der illustrerer antallet af unge, der befandt sig i risikogruppen, og antallet af unge i gruppen der begik kriminalitet, samt hvor mange personer der befandt sig udenfor risikogruppen og efterfølgende begik kriminalitet.

Figur 1 viser en tabel over unge i risikogruppen med en estimeret risiko for efterfølgende kriminalitet på mindst 20 %

	Person-år hvor den unge er i risikogruppen		Person-år hvor den unge ikke er i risikogruppen	
	Antal	Procent	Antal	Procent
Begår kriminalitet	5	28	286	2
Begår ikke kriminalitet	13	72	16.153	98
I alt	18	100	16.439	100

Socialstyrelsen, 2012.

Tabellen viser, at ud af de 18 personer, som blev vurderet i risikogruppen for senere kriminel handlen, var der 5 personer, der senere begik kriminalitet. Ud af de 16.153 personer som blev vurderet udenfor risikogruppen, begik 286 personer senere kriminalitet.

Socialstyrelsen fremhæver i rapporten et problematisk syn på undersøgelsens resultater:

..man må med andre ord konkludere, at den statistiske model anvendt på registermaterialet kun vil kunne give nogle meget upræcise individuelle sandsynlighedsprognoser for senere kriminalitetsafgørelser
(Socialstyrelsen, 2012, s.19+20).

Ifølge Socialstyrelsen kan det være svært at opstille en model med en egentlig forudsigelseskraft for senere kriminalitet.

2.2. Anbefalinger til forebyggelsespraksis

Brandon C. Welsh og David P. Farrington, formidler i bogen: *"Preventing Crime – what works for Children, Offenders, Victims and Places* fra 2007, en række evidensbaserede interventioner til kriminalitetsforebyggelse blandt børn, lovovertrædere, ofre og steder (Farrington & Whels, 2007, s.1). Flere evalueringer af socialfærdighedstræning har vist kriminalitetsforebyggende effekt hos børn og unge (Losel & Beelman, 2007, s.34.). Tidlig forebyggelse af antisocial adfærd hos børn og unge er blevet et vigtigt forskningsfelt, da antisociale adfærdsformer kan udvikles til mere alvorligere karakterer, der både har konsekvenser for den enkelte, men også for samfundet (ibid, s.34). Socialfærdighedstræning har blandt andet fokus på vredeshåndtering, selvkontrol og empati. En indsats der har vist effekt hos lovovertrædere, er kognitiv adfærdsterapi. Kriminelle handlinger forstås her som betinget af kognitive forvrængninger hos den enkelte. Personer med kognitiv forvrænget tænkning kan misforstå gunstige situationer som trusler, kræve øjeblikkelig tilfredsstillelse og forveksle ønsker med behov (Lipsey & Landenberger, 2007, s.57). Kognitive forvrængninger er tillærte og ikke iboende i selvet. Indsatserne har derfor fokus på de valg og tænkingsprocesser, der går forud for en egentlig kriminel adfærd. De fleste undersøgelser indenfor adfærdsterapi har vist 20-30% reducere af recidiv ved sammenligning med kontrolgrupper (Libsey & Landenberger, 2007, s.60). Udover at pege på indsatser der retter sig mod forebyggelse hos børn og lovovertrædere, fokuserer Welsh & Farrington på indsatser rettet mod de fysiske omgivelser (Braga, 2007, s.179). Formålet ved fysisk kriminalitetsforebyggelse er at reducere mulighederne for at begå kriminalitet og øge risikoen for opdagelse. Der har i de seneste år været peget på flere fordele ved dette fokus. Undersøgelser har vist, at kriminalitet ikke er spredt jævnt udover byer, men at der er tale om "hot spots", hvor kriminaliteten er særligt koncentreret. Kriminalitet kan f.eks. reduceres og forebygges, hvis politiet har fokus på iværksættelse af

interventioner disse steder (Braga, 2007, s.183). Gadebelysning beskrives af Welsh og Farrington som en anden kriminalpræventiv indsats med få negative bivirkninger og mange fordele, idet belysning kan styrke den uformelle sociale kontrol i det enkelte område (Farrington & Welsh, 2007, s.210).

I Socialstyrelsens rapport: *Forebyggelse af kriminalitet blandt børn og unge – en videns- og erfaringsopsamling*, fremgår der også en oversigt over dansk og international forsknings- og evalueringsviden om virksomme forebyggelsesindsatser. Det fremgår af rapporten, at adfærdsterapi med et kognitivfokus kan have gode kriminalpræventive virkninger. I et proaktivt perspektiv har tidlig indsats i udsatte familier i form af forældretræningsprogrammer også vist langsigtede kriminalpræventive virkninger. Styrket selvkontrol og mentorordninger har ifølge Socialstyrelsen også påvist dokumenteret effekt. Derudover er der påvist effekt ved situationelle tiltag, hvor fokus er på ændring af belysning, naboovervågning og fokuseret politiarbejde. Endvidere er der konkrete positive danske erfaringer med styrket inddragelse af den enkeltes familie og netværk samt styrkelse af social kapital (Socialstyrelsen, 2012, s.5). Socialstyrelsen lavede efterfølgende i 2014 rapporten; *Systematisk risikovurdering af kriminalitetstruede børn og unge*, som pegede på kriminalpræventive virkninger ved ungemægling. Konfliktmægling har til formål at forebygge udvikling af konflikter og give unge redskaber til at håndtere konflikter. Indsatsen er evalueret af DKR, der konkluderer, at mægling har et kriminalpræventivt potentiale samtidig med, at konfliktmæglingsprocessen på samme tid formår at genoprette forholdet mellem de involverede parter (Socialstyrelsen, 2014, s.22). Socialstyrelsen fremhæver et svensk kontrolgrufforsøg, der påviste, at risikoen for tilbagefald til kriminalitet var fordoblet for kontrolgruppen. SFI udarbejdede i 2015 en systematisk forskningsoversigt over effektfulde kriminalpræventive indsatser i udsatte boligområder. SFI har inddelt indsatserne i seks temaer. Første tema handler om, at kriminalitet kan reduceres og trygheden øges via tæt dialog mellem boligområder og politiet, og hvor det enkelte lokalområde inkluderes i politiets praksis. Andet tema handler om at forebygge kriminalitet ved at styrke den sociale kapital i lokalområdet. Tredje tema omhandler forebyggelse af kriminel ageren ved at styrke særligt de unges og deres families kompetencer. Fjerde tema har fokus på konflikthåndtering, og hvordan forskellige redskaber kan være medvirkende til, at unge undgår konflikter. Femte tema, har fokus på forebyggelse af misbrug, mens sjette og sidste tema har fokus på forebyggelse af vold, hvor der er fokus på redskaber til at håndtere konflikter og voldelige episoder (SFI, 2015, s.13). Litteraturreviewet giver mig et indblik i forskellige evidensbaserede

tiltag, der kan være relevante at fokusere på i et forebyggelsesperspektiv. Når jeg i projektet skal undersøge aktørenes oplevelse af betydningsfulde faktorer til forebyggelsen af kriminalitet, er det interessant med en viden om, at der i forskningsverden peges på forskellige tiltag, der kan forebygge kriminalitet i praksis. Et blik på eksisterende forskning viser også at indsatserne kan hænge sammen med hvilke kriminalitetsproblematikker der forsøges løses. Jeg er også blevet klogere på, at det ikke er muligt at forudsige, hvilke unge der senere begår kriminalitet og hvilke, der ikke gør.

Kapitel 3: Metodeafsnit

I kapitlet redegøres der for projektets metodiske overvejelser. Metodeafsnittet er designet ud fra temaer, der har gjort sig gældende i denne undersøgelse.

3.1 Metodevalg

Temaet for denne undersøgelse er kriminalitetsforebyggelse, da jeg gennem praktikken hos DKE erfarede, hvor kompleks kriminalitetsforebyggelse kan være i praksis. Jeg blev interesseret i at undersøge kompleksiteten. Inden jeg lagde mig fast på emnet tog jeg kontakt til DKE, da jeg anså det for relevant at oplyse dem om undersøgelsen. Det skyldes, at erfaringer og observationer fra praktikken implicit ville påvirke undersøgelsens vidensproduktion. Projektet vil undersøge, hvilke faktorer aktører på tværs af Albertslunds myndigheder, organisationer, skoler og klubber, anser som betydningsfulde, når kriminalitet skal forebygges. Der undersøges ligeledes, hvordan disse betydningsfulde faktorer stemmeroverens med aktørenes kriminalitetsforståelser, og måden der arbejdes på i praksis. For at opnå den intenderede viden anvendes den kvalitative metode, som i undersøgelsen bygger på interviews. Via interviews med aktører er der mulighed for at tilegne detaljerede og nuancerede beskrivelser af aktørenes erfaringer, viden og oplevelser af det kriminalpræventive arbejde (Kvale & Brinkman, 2015, s.17). De udførte interviews vil forekomme som projektets primære empiri. For at komme i kontakt med nogle af byens kriminalpræventive aktører, kontaktede jeg stabslederen af DKE for at høre, om jeg kunne få tilladelse til at beholde min tidligere mailadresse. Mailadressen skulle fungere som projektets kommunikationsplatform. DKE er særligt respekteret og anerkendt for deres kriminalpræventive arbejde blandt byens aktører. Mailadressen blev et redskab, som skulle optimere chancerne for, at flere aktører deltog i undersøgelsen. Forudsætningen for brug af mailadressen var, at der i kontakten til aktørerne blev skrevet en disclaimer om, at alt kontakt var på eget ansvar, men at DKE var vidende om

undersøgelsen. For at finde frem til relevante informanter er der som metodisk redskab også anvendt snebolsrekruttering. Ved snebolsrekruttering udvælges der nøglepersoner, som formodes at have kontakt til mulige informanter (Riis, 2003, s.37). Metoden blev anvendt i afslutningen af interviewene. En af interviewpersonerne ønskede en beskrivelse af projektet, som efterfølgende blev sendt rundt til informantens faglige netværk. Snebolsrekrutteringen blev også anvendt i eget netværk, hvor nøglepersoner formidlede kontakt til mulige informanter med henblik på et eventuel interview. Der er i undersøgelsen valgt en induktiv tilgang, som er kendetegnet ved, at forskeren under selve dataindsamlingen ikke på forhånd er vidende om, hvordan datamaterialet skal analyseres (Åkerstrøm & Wasterfors, 2018, s.162). Ved den induktive tilgang lader forskeren materialet styre forskningen. Jeg har således udledt mine analytiske kategorier af datamaterialet og ikke af teoretiske begreber og hypoteser (Riis, 2003, s.22). Det er interviewene, der har styret, hvordan undersøgelsen skulle udforme sig. Derefter er der koblet sekundær empiri og teoretiske perspektiver på datamaterialet. Den indsamlede empiri bærer præg af forskellige tilgange, syn, erfaringer og oplevelser, samt beskrivelser af tiltag i det kriminalpræventive arbejde. Det har pladsmæssigt ikke været muligt at analysere på hele datasættet. Jeg har derfor været nødsaget til at selekttere i, hvad der anvendes i undersøgelsen, da det ikke har været muligt at gå i dybden med det hele. En fuld gennemgang af, hvordan aktørerne arbejder kriminalitetsforebyggende er udenfor omfanget af et projekt af denne længde. Hvis projektet havde valgt at fokusere på aktører fra ét bestemt sted, f.eks. skolerne, havde der været mulighed for et mere dybdegående indblik og kendskab til deres måde at forebygge kriminalitet. For mig var målet at se på forskelligheden i tilgange til kriminalitetsforebyggelse på tværs af faggrænser.

3.2 Udvalgelse af informanter

I undersøgelsen har jeg valgt et aktørorienteret perspektiv. Det kan begrundes med aktørers unikke position og mulighed for at kunne opdage og afhjælpe udfordringer hos kriminalitetstruede unge, inden de vokser sig større, og retssystemet eller det mere omfattende sociale system må tage over. Jeg er opmærksom på de forbehold, der bør tages, når fagprofessionelle anvendes som primær empiri. Fagprofessionelle kan have en tendens til at tænke mere over deres selvrepræsentation. Aktørerne kan i deres fortællinger være farvet af den enkeltes arbejdsfunktion (Åkerstrøm og Wasterfors, 2018, s.114). Der kan være en loyalitet overfor aktørens arbejdsplads og samarbejdspartnere, som kan påvirke vidensproduktionen i interviewene.

Hvis informanten kan blive spurgt som officiel repræsentant for en bestemt gruppe eller organisation, kan svarene ikke udlægges som udtryk for personens egen opfattelse. Svarene kan være udtryk for de meninger, som informanten mener, der er enighed om i gruppen eller organisationen
(Riis, 2003, s.77).

Når en person, kontaktes grundet hans/hendes position, vil personen sandsynligvis kommunikere i overensstemmelse med den enkeltes position og til en vis grad udtale sig i en officiel status (Åkerstrom og Wasterfors, 2018, s.146). En af projektets informanter valgte at kontakte egen leder for at høre, om personen måtte deltage, og hvad personen i givet fald måtte udtale sig om. Flere af informanterne har stillet skærpet krav til anonymisering, muligvis for at kunne minimere etiske dilemmaer ved at udtale sig frit. I forhold til hvilke aktører der skulle inddrages, var min første tanke at kontakte de aktører, som er en del af byens koordinationsmøder. Koordinationsmøder er et tværfagligt samarbejde mellem kommunens skoler, familieafsnit, DKE, klubbernes socialrådgiver og lokalpolitiet, hvor der udarbejdes dispositioner for hvem der gør hvad i bekymringssager om kriminalitetstruede børn og unge. Jeg valgte i min søgning efter informanter ikke at begrænse mig til aktører tilknyttet koordinationsmøderne, da jeg under praktikken erfarede, at flere aktører gør sig gældende i det kriminalpræventive arbejde. Projektet ønskede at komme i kontakt med en bred personkreds af kriminalpræventive aktører for at få flere nuancer, som kunne tilføjes analysen. Der ønskedes kontakt til aktører fra kommunen, politiet, skolerne, klubberne og andre relevante organisationer. Der ønskedes herunder kontakt til aktører, der arbejder på et koordinerende plan, og aktører der dagligt og praksisnært er i kontakt med kriminalitetstruede unge. Der er i projektet rettet henvendelse til i alt 24 aktører i Albertslund. Projektet har en tidsmæssig begrænsning, hvorfor formålet ikke har været at inddrage alle aktører, der er rettet henvendelse til. Der var en forventning om, at ikke alle informanter ville melde tilbage eller havde mulighed for at deltage f.eks. grundet manglende ressourcer eller tid. Det har bevirket, at der blev taget kontakt til flere informanter end projektet ressourcemæssigt kan rumme.

3.2.1 Skole

I Albertslund er der fire kommunale skoler og et Ungecenter. Der blev rettet kontakt til 12 aktører fordelt på skolerne. Som forudindtaget var der flere af de kontaktede aktører, der gav afslag eller ikke responderede. Der er i projektet inddraget fire aktører fra skoleregi med enten en ledende funktion eller med en SSP-lærer funktion. At inddrage skolelærere der ikke har en SSP-funktion ville formentlig have bidraget med endnu en nuance til projektets analyse. Skolelærere uden for SSP-regi har ikke som primær arbejdsopgave at arbejde med kriminalitetstruede unge. Der kan modsat være en forventning om, at skolelærere der vælger at indgå i SSP har en særlig interesse og fokus på det kriminalpræventive arbejde. Der kan derfor været forskel i måden at anskue det kriminalpræventive arbejde på, afhængig af om man har en SSP- funktion eller ej. Det er ikke alle skoler, som er repræsenteret i undersøgelsen grundet manglende tilbagemelding. Det havde været interessant for undersøgelsen, hvis alle skoler var repræsenteret, da det gennem praktikken er erfaret, at der kan florere forskellige tilgange og holdninger til kriminalitetsforebyggelse på de forskellige folkeskoler.

3.2.2 Kommune

Der er i kommunalt regi taget kontakt til familieafsnittet og DKE. Fra familieafsnittet er der rettet henvendelse til to socialrådgivere. Den ene socialrådgiver gav afslag grundet sagspres. Den anden socialrådgiver satte mig i forbindelse med en tredje socialrådgiver fra familieafsnittet, som havde et særligt fokus på kriminalitetstruede unge. Denne socialrådgiver er inddraget i projektet. Der er rettet kontakt til to aktører fra DKE, hvoraf den ene er inddraget i projektet. Det var meningen, at begge aktører skulle inddrages, men grundet sygdom blev den ene forhindret. Det havde været interessant for analysen også at have denne aktørs perspektiv med. Der er mange måder at forebygge kriminalitet på, og gennem praktikken observerede jeg, at særligt denne aktør igangsatte tiltag, som fokuserede på de miljømæssige omgivelser. Aktøren har fokus på, hvordan man via ændringer i de fysiske omgivelser kan være med til at minimere unges muligheder for at begå kriminalitet. Det havde derfor været interessant at inddrage aktørens perspektiv, da hans syn på kriminalitetsforebyggelse kan være anderledes end de øvrige informanter.

3.2.3 Politi

I Albertslund er der organiseret et lokalt politi, hvis primære arbejdsopgaver centrerer sig i byen. Der er i projektet inddraget én af byens lokalbetjente.

3.2.4 Klub

Projektet har haft en særlig interesse i at få klubbernes perspektiv på kriminalitetsforebyggelse, da jeg havde en formodning om, at klubpædagogerne kan have en tidlig og praksisnær kontakt til kriminalitetstruede unge. I undersøgelsen inddrages klubbernes koordinerende socialrådgiver. Der er gennem eget netværk taget kontakt til to klubpædagoger. Begge gav afslag grundet nye stillinger i andre kommuner. For at komme i kontakt med en eller flere klubpædagoger aftalte jeg med klubsocialrådgiveren, at hun skulle kontakte klubbernes ledere for at høre, om de kunne etablere kontakt til en eller flere klubpædagoger, men uden held.

3.2.5 Andre Organisationer

Der findes også andre aktører med fokus på det kriminalpræventive arbejde i byen. I projektet er der inddraget én aktør, som opererer på det boligsociale område.

3.2.6 Opsamling

Jeg har i denne undersøgelse aktører repræsenteret fra lokalpolitiet, DKE, familieafsnittet, skole, klub og det boligsociale. Om alle erfaringstyper er repræsenteret i undersøgelsen kan diskuteres. Fra DKE er der inddraget socialrådgiveren fra det reaktive område. DKE består af andre områder, hvor der arbejder kriminologer, sociologer og pædagoger. De andre fagpersoner har andre professioner og andre praksisser, hvorfor deres erfaringer/syn på det kriminalpræventive arbejde kan adskille sig fra socialrådgiverens. Jeg er velvidende om, at der i DKE også arbejdes kriminalitetsforebyggende ud fra miljøkriminologiske perspektiver. Der vil derfor være nogle erfaringstyper, der ikke er inddraget i projektet. Det er heller ikke sikkert, at alle erfaringstyper fra skoleregi er repræsenteret. Der er nogle af byens skoler, der oplever flere udfordringer med unge i mistrivsel end andre – hvilket jeg blev bekendt med under praktikken. Skolerne som er repræsenteret i undersøgelsen, er skoler, der opleves som mere velfungerende og modtagelige over for skolemæssige forandringer. For undersøgelsens bredde ville det have været interessant at inddrage repræsentanter fra andre skoler for at høre om deres oplevelse af byens kriminalpræventive arbejde. Det unikke ved

projektets informanter er, at alle aktørerne har mange års erfaringer med det kriminalpræventive arbejde i Albertslund og brænder for at forebygge kriminalitet blandt unge.

3.3 Interviewguide

For at skabe en rød tråd i interviewene, og et bedre sammenligningsgrundlag når informanternes måder at tilgå det kriminalpræventive arbejde skal analyseres, er der udarbejdet en semistruktureret interviewguide. Selvom der ved anvendelse af en semistruktureret interviewguide er fokus på bestemte temaer relateret til undersøgelsesemnet, bevares muligheden for nye spørgsmål, såfremt interviewet åbner op herfor. Interviewguiden indeholder 4 temaer, som skal gøre det muligt at besvare problemformuleringen. Første tema omhandler aktørernes oplevelse af kriminalitetsbilledet i Albertslund. Andet tema handler om, hvordan aktørerne definerer kriminalitetsforebyggelse. Tredje tema har fokus på, hvilken rolle/funktion den enkelte aktør har i det kriminalpræventive arbejde, og hvordan aktøren arbejder kriminalpræventivt. Det sidste tema handler om, hvordan aktørerne oplever det kriminalpræventive arbejde i Albertslund som helhed. Der er i interviewguiden anvendt forskellige typer af spørgsmål, da forskellige spørgsmål tilsigter at fremdrage forskellige former for oplysninger (Riis, 2003, s.75). Jeg har særligt haft fokus på rammespørgsmål og følgespørgsmål, hvor rammespørgsmålene har skulle spore ind på et af undersøgelsestemaerne. Det har været relevant at følge op med spørgsmål, der afgrænser det område, som udtalelserne gælder (Riis, 2003, s.155). Jeg har haft en antagelse om, at informanterne ville udtale sig på et mere generelt plan. Aktørerne er underlagt den nye persondataforordning og er begrænset i måden, de må referere til konkrete cases på. Det er derfor nærliggende at komme med følgespørgsmål, som kan åbne op for mere konkrete beskrivelser.

3.4 Under interview

Interviewene var estimeret til ca. en time. Selvom der var en tidsmæssig begrænsning, var jeg opmærksom på, at dette ikke måtte påvirke informantens muligheder for at komme med nuancerede og detaljerede fortællinger om undersøgelsesfeltet. Det kan være svært at komme som studerende og tale om et emne, som informanten er delvis ekspert i. Jeg blev forud for interviewene opmærksom på, at man som studerende ubevist kan komme til at være overdrevet ærbødig ved at stille forsigtige spørgsmål og ikke udfordre informantens svar (Åkerstrom og Wasterfors, 2018, s.154). Dette gjorde, at jeg under interviewene var særlig fokuseret på at blive en del af

informanternes fortællinger, men samtidig forholde mig nysgerrigt og undrende. Under interviewene er der lagt vægt på at være lydhør og respektfuld og lade egne holdninger og erfaringer træde i baggrunden, da det kan påvirke informanternes udsagn. Forudindtagne holdninger kan generelt sætte præg på samtalen og gøre det udfordrende at tale sagligt om forskellige situationer (Åkerstrom og Wasterfors, 2018, s.154). Det er både viden tilegnet fra praktikken og fra kriminologiuddannelsen, der influerer i måden, jeg som interviewer responderede på. Der har også været viden fra de forrige interviews, som har påvirket, hvad der i de efterfølgende interviews blev spurgt om. Efter hvert interview bliver min tilegnede viden om kriminalitetsforebyggelse automatisk større, hvilket implicit påvirkede det næste interview. Det har været interessant at reflektere over, hvordan de forskellige respondenter har betragtet mig som interviewer. Det at jeg har kendskab til kommunens forebyggende arbejde, og at flere af informanterne kender til mit virke hos DKE, har haft indvirkning på udformningen af interviewene. I flere af interviewene nævner informanterne Genoprettende Praksis (GP), men ikke alle forklarer hvad GP er: *”Genoprettende praksis er jo det helt store nye. Jeg tænker ikke, at jeg behøver at gå ind og definere så præcis, hvad det er?”* (L3, s.94). En forventning til min viden på området kommer til udtryk i flere af informanternes udtalelser om DKE, hvor detaljer om f.eks. enhedens opbygning ikke omtales. Selvom der under interviewene er lagt vægt på at undersøgelsen ikke gennemføres i samarbejde med DKE, er der flere af interviewpersonerne, som refererer til DKE med: *”hvad har de da sagt?”*, *”hvad vil de gerne vide?”* (KL, s.135).

3.5 Transskription

Inden interviewene blev informanterne adspurgt om muligheden for at optage samtalen. Interaktionen mellem interviewer og interviewperson kan ofte være intens. Det kan være svært under samtalen både at være til stede, spørge nysgerrigt og komme med reflekterende spørgsmål, når man også skal huske pointerne til den videre analyse. Fordelen ved at genhøre interviewet er, at nuancer kan spottes, der kan fokuseres på pauser, temposkift og følelsesmæssige udtryk, som samlet kan have betydning for analysen (Riis, 2003, s.160). Ved genhøring af interviewene transskriberes interviewene til skreven tekst, så de kan anvendes i analysen. Transskriptionerne bliver et forsøg på at formidle interviewoplevelsen til læseren. Der kan dog sættes spørgsmålstejn ved, hvorvidt en transskriberet tekst er loyal over for interviewpersonernes mundtlige udsagn (Kvale & Brinkman, 2016, s.108). Der kan være flere små effekter, som kan gå tabt, når samtalen først optages og derefter oversættes til skrift. Støttende kommentarer som *”lige præcis”*, *”aaah”*,

latter eller nonverbal kommunikation såsom mimik og suk kan forsøges nedskrevet, men bliver højst sandsynlig ikke læst af den enkelte læsere på samme måde som den selvsagte interviewssituation (Riis, 2003, s.160). Transskriptionerne er efter udarbejdelse og inden anvendelse, sendt til de informanter der har ønsket det.

3.6 Præsentation af informanter

Informanterne er ved interviewets start blevet spurgt, hvordan de gerne vil refereres til i undersøgelsen. Der har været delte meninger i forhold til anonymisering. For at imødekomme alles ønsker, har projektet valgt udelukkende at henvise til aktørernes profession. Når der i projektet refereres til udtalelser fra skoleregi, fremgår det ikke, om aktøren har en ledende funktion eller er SSP-lærer. Derudover tilkendes der ikke, hvilken skole den enkelte aktør er tilknyttet. Disse foranstaltninger er taget for at sikre, at informanterne kunne udtrykke sig frit, og fordi interviewpersonernes fortrolighed skal beskyttes (Kvale & Brinkman, 2015, s.108). For at gøre det nemmere for læseren at skelne mellem aktørerne, vil aktørerne benævnes:

P: Aktør fra lokalpolitiet

K1: Aktør fra Den Kriminalpræventive Enhed

K2: Aktør fra familieafsnittet

L1: Aktør fra skole

L2: Aktør fra skole

L3: Aktør fra skole

L4; Aktør fra skole

KL: Aktør fra klubberne

B: Aktør fra Det Boligsociale Center

3.6 Validitet og reliabilitet

I afsnittet diskuteres undersøgelsens validitet og reliabilitet. Validitet handler om, hvorvidt jeg undersøger det, jeg har til formål at undersøge. Der skal derfor reflekteres over sammenhængen mellem projektets problemformulering, analyse og konklusion. Projektet har til formål at undersøge, hvilke faktorer en række aktører anser for betydningsfulde, når det gælder kriminalitetsforebyggelse blandt unge, og om dette stemmer overens med aktørernes kriminalitetsforståelser og praksis. Dette forsøges belyst gennem kvalitative interviews med forskellige faggrupper, som arbejder med kriminalitetsforebyggelse i Albertslund. Ved interviewene er aktørerne blevet spurgt om deres måder at tilgå kriminalitetsforebyggelse, deres erfaringer og hvilke udfordringer de oplever i praksis. Med udformningen af interviewguiden styrkes projektets validitet. Interviewguiden sørger for, at der bliver spurgt om det, der ønskes undersøgt.

Undersøgelsen har som sagt haft til formål at undersøge, hvordan aktørernes tilgange hænger sammen med måden, de praktiserer deres arbejde. I analysen kommer der mange betragtninger om, hvordan aktørerne har til hensigt at arbejde, men om dette finder sted i praksis, kan diskuteres. Det kan derfor være svært at komme med et endegyldigt svar på, hvordan aktørerne reelt arbejder i praksis. Der kan sættes spørgsmålstejn ved, om projektets validitet kunne styrkes, hvis der som supplement til de kvalitative interviews var foretaget observationsstudier. Metoden kunne tænkes at styrke kendskabet til måden, de forskellige aktører arbejder i praksis. Der kan være en antagelse om, at der er forskel på den viden, som tilegnes gennem samtale, og den viden der tilegnes gennem observationer af handlinger. Derfor kunne det havde styrket projektets validitet, hvis jeg havde fulgt aktørerne i praksis. I forhold til projektets reliabilitet skal der sættes spørgsmålstejn ved hvorvidt projektets empiriske fund er reproducerbare (Kvale & Brinkmann, 2015, s. 318). Hvis en anden forsker anvender samme semistruktureret interviewguide, ville der være mulighed for at hun/han ville få nogle af de samme svar ud af interviewene med projektets informanter, og der vil derfor være mulighed for at producere nogle af de samme empiriske fund.

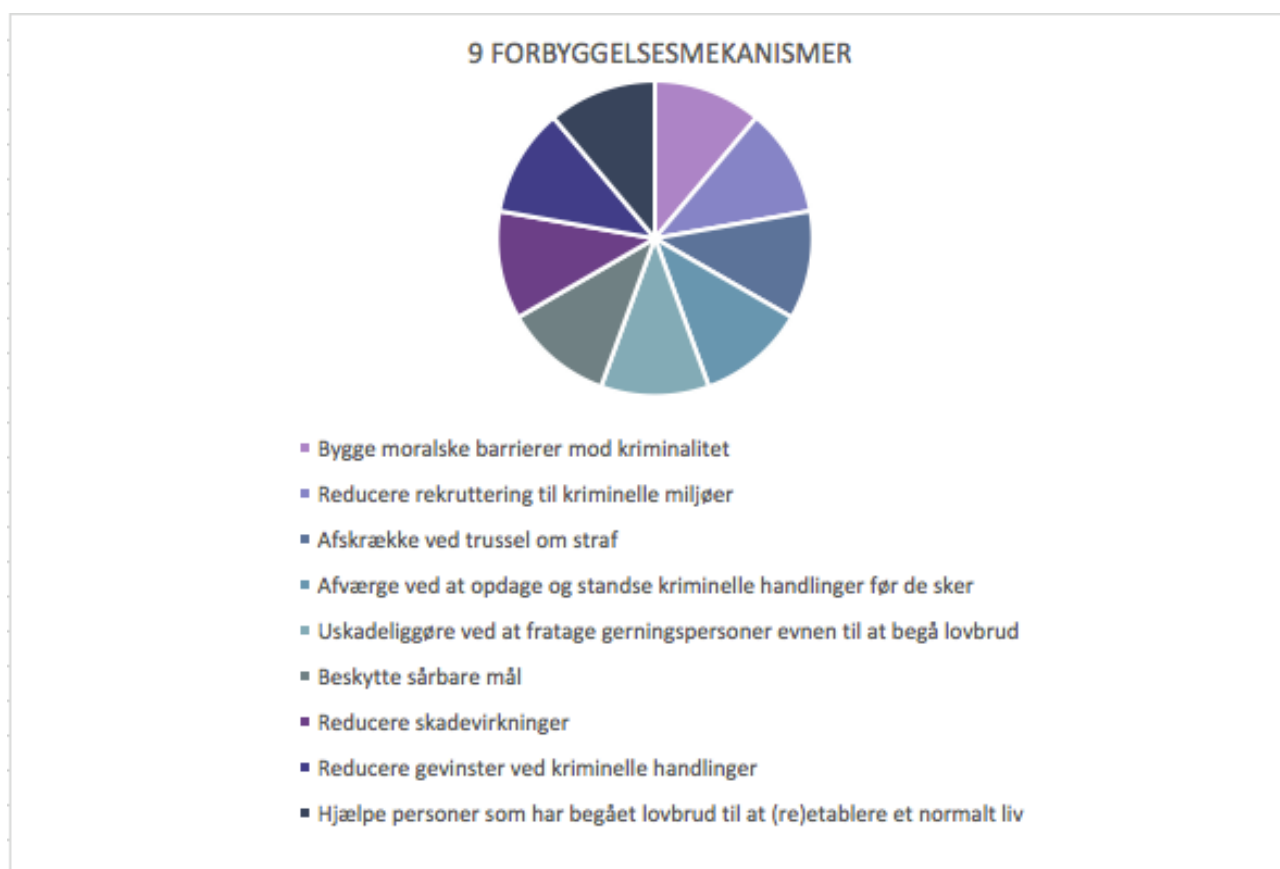
Kapitel 4: Teoriafsnit

I kapitlet præsenteres de hovedteoretiske perspektiver, som anvendes i analysen. Teoriene er udvalgt, fordi de kan være med til at belyse, hvorfor aktørerne arbejder på måden de gør, og belyse de kriminalitetsforståelser vi bliver bekendt med i interviewene. Projektets induktive tilgang skal følges til fulde, og det er derfor kun de elementer fra teoriene, som kan sige noget om datamaterialet, der præsenteres. I selve analysen fremkommer også andre teoretiske perspektiver, da anvendelse af teori skal give mening i forhold til konteksten. Det har været vigtigt for mig ikke at presse teoriene ned over datamaterialet, men lade interviewene styre. De teoretiske perspektiver i analysen kommer tilkende i en mere implicit form, hvor teoriene danner grundlag for, hvordan datamaterialet tolkes.

4.1 En helhedsorienteret kriminalitetsforebyggelsesmodel

For at kunne belyse hvordan der arbejdes med kriminalitetsforebyggelse i praksis, har jeg valgt at tage udgangspunkt i Tore Bjørgo's forebyggelsesmodel. Bjørgo har udarbejdet en helhedsorienteret model til kriminalitetsforebyggelse i praksis. Bjørgo præsenterer i hans model fire traditionelle forebyggelsesmodeller; *The criminal justice crime prevention model*, *The social crime prevention model*, *The situational crime prevention model* og *The risk management model of crime prevention* (Bjørgo, 2016, s.1). Hver forebyggelsesmodel er udledt af forskellige forståelser af, hvordan kriminalitet bør forebygges i praksis. Bjørgo mener, at kriminalitetsforebyggelse har størst effekt i praksis, hvis de traditionelle forebyggelsesmodeller integreres i én samlet model (Bjørgo, 2016, s.2). Bjørgo forsøger med udgangspunkt i 9 forebyggelsesmekanismer at illustrere, hvordan en holistisk forebyggelsesmodel ser ud.

Figur 2 er en illustration af Bjørgero's 9 forebyggelsesmekanismer

Anita, 2019

Der redegøres for de forebyggelsesmekanismer, som kan belyse aktørernes udtalelser. Det er vigtigt at have i mente, at der i Albertslund implementeres foranstaltninger, som aktiverer andre forebyggelsesmekanismer end dem, interviewpersonerne har italesat under interviewene. Forebyggelsesmekanismerne præsenteres ud fra den teoretiske forståelse af kriminalitet, der kan ligge bag den enkelte mekanisme. Hovedteoriene anvendt i undersøgelsen er Social Bond Theory, Deterrence Theory og stempelingsteori.

4.1.1 Bygge moralske barrierer mod kriminalitet

Ifølge Bjørge kan kriminalitet forebygges ved opbygning af moralske barrierer mod kriminalitet. Bjørge mener, at individers morale er årsagen til, at langt de fleste afholder sig fra at begå kriminalitet. De fleste individer afholdes ikke fra kriminalitet af frygt for straf, men fordi kriminalitet anses for at være forkert (Bjørge, 2016, s.15). Moralske barrierer mod kriminalitet kan opbygges gennem formelle og uformelle kontroller. Forebyggelsesmekanismen har elementer fra både *the criminal justice crime prevention model* og *the social crime prevention model*. Formelle kontroller kan være retssystemet og lovgivning, der definerer lovlydig handlen. De uformelle kontroller kan være personer, der gennem positiv socialisering påvirker individets moralske udvikling (ibid. s.17).

Social Bond Theory:

Social Bond Theory er inden for den kontrolteoretiske tradition (Cullen et al., 2014, s.212). Ideologien bag kontrolteori er, at alle mennesker kan være motiveret for at begå kriminalitet. Mennesker er naturlige søgere af tilfredsstillelse, og kriminalitet kan ofte anses som et nemt middel til at sikre dette (Cullen et al., 2014, s.2016). Der stilles inden for kontrolteori ikke spørgsmål ved, hvorfor personer begår kriminalitet, men hvorfor de fleste personer ikke gør. Ved anvendelse af Travis Hirshi's teori om sociale bånd, har vi mulighed for at forklare, hvorfor opbygning af moralske barrierer gennem uformelle kontroller kan forebygge kriminalitet. Ifølge Hirshi opstår kriminalitet, når individets bindinger til samfundet er manglende eller svage. For Hirshi er det variationerne i den uformelle kontrol og ikke motivationen, der forklarer, hvorfor nogle personer er mere tilbøjelige til at begå kriminalitet end andre. Hirshi begrebsliggør fire former for sociale bånd til samfundet, som har betydning for individets tilbøjelighed til at begå kriminalitet. *Attachment* handler om den emotionelle tilknytning til primære omsorgspersoner, der kan have indflydelse på den enkeltes tilbøjelighed til at begå kriminalitet. Hvis individet har en stærk tilknytning til disse, vil individet tænke mere over, hvad omsorgspersonerne tænker om dem. Individet kan i en situation, hvor muligheden for kriminalitet forekommer, afholde sig hvis handlingen kan skuffe eller ødelægge forholdet til omsorgspersonen (Hirshi, 2014, s.229). Ved *commitment* er antagelsen, at unge som trives i skolen og oplever lyse fremtidsudsigter, vil være mindre tilbøjelige til at engagere sig i kriminelle handlinger, hvis handlingen vil bringe deres fremtidsudsigter i fare (Hirshi, 2014, s.232). Ved *involvement* handler det om, at jo mere tid unge anvender på konventionelle aktiviteter, jo mindre tid er der til at begå kriminelle handlinger. *Belief* handler om,

at unge som er af den overbevisning, at de skal overholde loven, er mindre tilbøjelige til at overtræde denne.

4.1.3 Afskrække ved trussel om straf

Den afskrækkende forebyggelsesmekanisme bygger på *the criminal justices crime prevention model*. Ved denne forebyggelsesmekanisme anvendes strafferetlige sanktioner til at afholde personer fra at begå kriminalitet af frygt for straf. Forestillingen er, at individet inden en kriminel handling, rationelt kalkulerer fordele mod omkostninger (Bjørger, 2016, s.21). Afskrækkelse vil ifølge Bjørger have en præventiv virkning hvis straffen er *certain, severe* og *swift*. Det handler om, at straffen skal forekomme, at straffen er human-bad, og at straffen forekommer hurtigt. Hvis et af disse elementer er svage eller mangler, vil afskrækkelse ikke have den samme forebyggende virkning (Bjørger, 2016, s.21). Bjørger differentierer mellem en individual og almen form for afskrækkelse. Der er en klar sammenhæng mellem Bjørgers afskrækkende forebyggelsesmekanisme og afskrækkelsesteori.

Afskrækkelsesteori

Afskrækkelsesteori kan siges at være inspireret af klassiske teorier om, at individets kriminelle handlinger er baseret på rationelle overvejelser, hvor fordele og omkostninger opvejes. Inden for traditionen handler det ikke om, at nogle mennesker er mere motiveret for at begå kriminalitet. Forestillingen er, at alle ville være motiveret for kriminalitet, hvis de slap af sted med det. Inden for afskrækkelsesteori anvendes straffesystemet som et virkningsfuldt middel til at forebygge kriminalitet. Straffen skal på samme måde som Bjørger fremhæver, være *swift, certain* og *severe* (Cullen et al., 2014, s.417). Afskrækkelsesteorien laver en skarp skelnen mellem individual og almen prævention. Forestillingen ved den individuelle prævention er, at lovovertrædere som påføres en straf afholder sig fra gentagende kriminalitet af frygt for straf. Den almen prævention refererer til indirekte oplevelser af straf og er orienteret mod ”publikum”. Det handler om, at den generelle befolkning er mindre tilbøjelig til kriminelle handlinger ved overværelse af andres straf (ibid. s.420). Der er flere forskellige teoretikere, som har forsøgt at beskrive, hvilke elementer individual og almen prævention bør indeholde, og der er blandt disse også forskelle i opfattelsen. Opsummeret har den individuelle prævention været orienteret mod, at straffen skal afskrække, uskadeliggøre og resocialisere lovovertræderen (Hauge, 1996, s.232). Almen prævention har været orienteret mod at virke afskrækkende på andre, at efterlevelse af loven bliver vanedannende og

derfor en selvfølge, samt at efterlevelse af loven bliver det rigtige og hermed moraldannende (Hauge, 1996, s.294+298).

4.1.4 Hjælpe personer som har begået lovbrud til at reetablere et normalt liv

Denne forebyggelsesmekanisme har som fokus at støtte personer, som har begået lovovertrædelser i at etablere et liv uden kriminalitet. Forebyggelsesmekanismen er relevant indenfor, *the social crime prevention model*. For at forstå hvordan man kan støtte unge i et liv uden kriminalitet, kan forståelsen af stempingsteori være relevant.

Stempling

Det karakteriserende ved stempingstraditionen er, at den ikke har lovovertræderen som primære fokus. Blikket rettes mod adfærden, som udvises af dem som stempler, reagerer på og søger at kontrollere lovovertrædere (Cullen et al., 2014, s.253). Med et blik på stempingsteori vil der i undersøgelsen trækkes på Howards Becker og John Braithwaites' forståelser af stemping. Ifølge Becker er ingen handlinger afvigende i sig selv, men en socialkonstruktion. Når vi vil forstå, hvorfor individer afviger, spørges der oftest til individets motivation. Becker ser ikke nødvendigvis grund til at antage, at dem der begår afvigende handlinger, er de eneste, der har impulsen til at gøre det. For Becker kan de fleste mennesker opleve afvigende impulser (Becker, 1963, s.26). For Becker handler det om, at samfundet er med til at skabe afvigelser ved at reagere med fordømmelse (Becker, 1963, s.19).

When the deviant is caught, he is treated in accordance with the popular diagnosis of why he is that way, and the treatment itself may likewise produce increasing deviance
(Becker, 1963, s.34)

At blive samfundsmæssigstemplet som afviger kan have betydelige konsekvenser for individets selvopfattelse (ibid. s.32). For Becker er stemping som kriminel problematisk, fordi stemplingen også bærer en række karakteristiske konnotationer. Stemping kan medføre, at individet også i andre henseender betragtes ud fra stemplingen og ikke ud fra individets andre egenskaber. Den afvigende identifikation bliver den kontrollerende. Ifølge Becker kan dette føre til en selvopfyldende profeti, hvor individet former sig efter billedet som samfundet har af ham eller hende (Becker, 1963, s.34).

Braithwaite kan være med til at belyse, hvornår samfundets reaktioner over for unge kan være kriminalitetsgenererende, og hvornår samfundets reaktioner kan være kriminalitetsforebyggende (Cullen, et al., 2014, s.258). Påstanden om at samfundets reaktioner kan stigmatisere, anser Braithwaite både som rigtig og forkert. I modsætning til Becker mener Braithwaite, at ”non-interventions” heller ikke er det rette – *shaming* er nødvendig for den sociale kontrol (Braithwaite, 2014, s.267). Braithwaite skelner mellem *shaming by stigmatizing* og *shaming by reintegration*. Ifølge Braithwaite fejler det nuværende straffesystem, da det tilsigter *shaming by stigmatizing*. For Braithwaite skal straffesystemet tilsigte *shaming by reintegration*, og han advokerer for genoprettende ret som et bedre alternativ til det nuværende straffesystem (Cullen et al., 2014, s.259). Ved genoprettende ret er der fokus på at stille lovovertræderen til ansvar overfor de påførte skader, men samtidig inkludere den enkelte i samfundet. For Braithwaite handler det om at fordømme den kriminelle handling og ikke personen.

Kapitel 5: Analyse af aktørernes tilgange til kriminalitetsforebyggelse

Kapitel 5 er en analyse af, hvordan aktørerne arbejder kriminalitetsforebyggende. Først analyseres det, hvordan P arbejder. P analyseres i et særskilt afsnit, da han er den eneste repræsentant fra lokalpolitiet. I det næste afsnit analyseres både K1 og K2's tilgange til det kriminalpræventive arbejde, da de begge arbejder i det kommunale regi. Herefter analyseres L1, L2 L3, L4 og KL's måder at tilgå det kriminalpræventive arbejde. Formålet med at analysere aktørerne samlet er, at de alle repræsenterer skole og klub. Afslutningsvis analyseres B, som den eneste repræsentant for Det Boligsociale Center.

5.1 Hvordan arbejder P kriminalitetsforebyggende?

I afsnittet analyseres, hvordan P som en del af lokalpolitiet arbejder kriminalitetsforebyggende.

5.1.1 Politibetjenten med den 'bløde hat'

Der er mange former for politiarbejde og politifokus. For P's vedkommende er kriminalitetsforebyggelse centrum for hans arbejdsgang, jvf. P's kommentar om, at: ”*det forebyggende for, altså X og jeg, det er nærmest alt*” (P s.10). Bjørgo fremhæver, at politiet har en vigtig rolle når forebyggelsesindsatsen er rettet mod unge (Bjørgo, 2016, s.12). Der kan være

forskellige måder at tilgå det kriminalpræventive politiarbejde. P har fokus på relationsdannelse og kommunikation:

Der er forskellige former for politiarbejde. Man kan sigte dem, straffe dem – det er ydre punktet. Til den anden side kan man tage ud og tale med dem og forklare nogle af de ting de gør, ikke altid er den bedste måde at leve på. De skuffer deres familier og sætter nogle forhindringer og barrierer op for dem selv til deres senere liv (P, s.3)

&

Man kan sige, vi er jo ikke bare dem, der tager ud og skriver bøder, overhovedet. For os handler det om at komme ud og blive set og tale med folk... Så X og jeg, det er lidt spøjst, men vi er politiet med den bløde hat (P, s.10)

P fortæller om forskellige måder at tilgå politiarbejde. På den ene side kan man sigte og straffe folk. På den anden side kan man gennem kommunikation forklare de utilsigtede konsekvenser af ens handlinger og på denne måde være med til at skabe forandringer hos den enkelte. Ifølge P skabes der en bedre relation og dermed bedre grundlag for kriminalitetsforebyggelse, hvis politiet ikke kun fokuserer på tildeling af sanktioner. P har prioriteret bekymringssamtalerne i hans forebyggende arbejde. P tager sammen med K1 på hjemmebesøg hos familierne. Bekymringssamtalerne holdes, når unge vurderes i risiko for at begå kriminalitet, eller når en ung ses med registrerede bandemedlemmer. P påpeger flere gange under interviewet, at kommunikation med borgerne er det vigtigste, ikke kun set ud fra hans position i lokalpolitiet, men for alle politibetjente. For ham er kommunikation det værktøj, der redder flest unge fra kriminalitet: ”Jeg kan redde langt de fleste. Og det føler jeg også, jeg og X gør ved at tage ud og tale med dem” (P, s.3). P’s Code of Conduct til fremdrift i det kriminalpræventive arbejde kan formodes at bygge på kommunikation og relationel kontakt til de unge: ”tale er vores våben nummer 1” (P, s.7). P er velvidende om stereotypiseringen, der kan være af politibetjente, og som kan udfordre relationen til de unge. I kommunikationen med de unge er det vigtigt for P, at der skabes en gensidig tillidsfuld relation, så de unge ikke alene bedømmer ham ud fra hans uniform:

.. Jeg vil meget gerne have, at vi skaber en form for tillid til hinanden. Det er klart, hvis de bare ser en eller anden mand i en blå uniform – mange gange så er jeg bare et røvhul.... Selvom det ikke er mig, så ser de bare uniformen. Hvis jeg så kan komme her og lære dem at kende og skabe et bånd til personen, så får vi en

eller anden form for relation. Så næste gang de ser mig, er de jo meget mere interesseret i at komme hen og sige hej.. (P, s.7).

De unge kan have nogle negative holdninger til politiet. Hvis man som politibetjent gerne vil skabe forandringer gennem kommunikation, kan det være vigtigt først at fokusere på det relationelle. P fortæller, at fodboldturneringer, hvor politiets fokuspersoner og politiet selv deltager, kan styrke relationen mellem de unge og lokalpolitiet. At P fremhæver fodboldturneringer kan sige noget om måden, han gerne vil positionere sig på som politibetjent. Formålet med måden der reageres på over for borgere, som overtræder straffeloven, er at bidrage til at gøre det skete godt igen og mindske risikoen for tilbagefald (Balvig, 2015, s.6). Hvis målet er at få de unge væk fra usunde miljøer, og politiet ser bedre resultater gennem kommunikative og relationelle tilgange, er der gode grunde til, at P prioriterer dette:

Hvis jeg eksempelvis i stedet når jeg ser ham, tager fat i ham og siger: ”hvad laver du, tænk over hvad du laver?” og måske lader ham gå med en advarsel. Politiet kan sagtens give advarsler, og det er der intet galt i. Så næste gang han ser mig, hvis han laver samme fejl, så stopper han måske op og tænker ”Ah okay, det var måske dumt”. Og så kan det faktisk være, at han ikke kører på den næste gang igen. Så vi håber jo faktisk på, at vi ved at tale med personen, er med til at gøre, at han kommer på rette spor (P, s.8)

For P er det primære ikke tildeling af sanktioner, men giver også under interviewet tilkende, at han tidligere har positioneret sig selv som en anderledes politibetjent:

Jeg har selvfølgelig også været en anden slags betjent i mange år, hvor det simpelthen bare handlede om at få fat i en masse og skrive dem for narko. Det gør jeg stadig den dag i dag, men slet ikke lige så målrettet. Før i tiden var der også det, der hed måltal. Den afdeling jeg var en del af, der handlede det simpelthen bare om at tage ud og skrive alle de bøder, du kunne. Hvis en person havde en joint på sig - skulle han bare have en bøde. Hvis en person kørte over for rødt – skulle han bare have en bøde (P, s.10)

Politiet er ligesom alle andre myndigheder forpligtet til at dokumentere, at de ressourcer der anvendes udmøntes i målbare resultater. Politiets resultatevalueringssystem måler primært kvantitative målinger af f.eks. afgørelser i forhold til anmeldelser fremfor kvalitative målinger af f.eks. tryghedsskabende og forebyggende indsatser (Sørensen, 2012, s.3). Ifølge Flemming Balvig, ret-sociolog og professor emeritus ved Københavns Universitet, er der i dag for mange

politianmeldte straffelovsovertrædelser, som tilhører kategorien ”almindelig uorden”. Balvig mener, at ”almindelig uorden” bør takles på samme måde som andre almene handlinger, der generer os i dagligdagen og ikke gennem retssystemet (Balvig, 2015, s.8). Balvig har i 1979 udarbejdet en undersøgelse, der påviste, at børn og unge, der begik butikstyveri og efterfølgende blev opdaget og anmeldt, klarede sig generelt dårligere end de børn og unge, der ikke blev opdaget og anmeldt. Personerne der blev opdaget og anmeldt begik relativt oftere ny kriminalitet (Balvig, 2015, s.38). At opdagelse og anmeldelse kan bidrage til øget risiko for senere kriminalitet kan skyldes stigmatiseringsprocesser. Hvis der er en forventning om, at straffelignende tiltag kan generere kriminalitet, kan der være gode grunde til, at P reagerer som han gør. Ifølge Anne-Stina Sørensen, fagleder i sociologi og kriminologi ved Politiskolen, har der ofte været en tendens til, at operative politifolk alene identificerer sig med rollen som *Crime fighter* (Sørensen, 2012, s.6). Bjørgo nævner også, at der internt i politiet har været en tendens til at se politibetjente, som involveres i forebyggelse, som betjente der ikke laver ”rigtig” politiarbejde. ”Ægte” politiarbejde anses som retsforfølgelse af kriminelle, hvor målet er at sætte så mange kriminelle i fængsel som muligt (Bjørgo, 2016, s.9). Når politiets rolle alene defineres som *Crime fighter*, kan der ligge en implicit antagelse om, at politiet skal anvende deres magt til at forebygge kriminalitet gennem sanktioner, og vidensgrundlaget begrænses til at omfatte Straffeloven, Politiloven og Retsplejeloven (Sørensen, 2012, s.3). Hvis politiet udelukkende positionerer sig som *Crime fighter*, forebygges der gennem straf, hvilket Bjørgo kalder den strafferetlige forebyggelsesmodel. Ved at pålægge individer sanktioner er hensigten, at den pågældende lærer af sine handlinger og ikke sætter sig selv i samme situation igen (Bjørgo, 2016, s.10). Med fokus på teorier om hvad stemping kan have af miskrediterende konsekvenser for den enkeltes selvopfattelse, kan det være en fordel, at P i sit arbejde vælger en forebyggende tilgang, som bygger på andre elementer end sanktionering. Forebyggelse gennem straf er ikke en forebyggelsesmetode, som P finder fremmende i hans politiarbejde. Ifølge Sørensen er der et øget behov for, at flere politibetjente, ligesom P, påtager sig roller der: ”*actually enhance the quality of social life, not only deterring crime and disorder and dissipating fear, but actually fostering social trust and cooperation*” (Sørensen, 2012, s.2). Hvis man ønsker at forebygge kriminalitet, er det nødvendigt at møde de unge inkluderende fremfor ekskluderende. Politiet kan dog ikke altid undgå stemping, idet politiet også er en kontrolinstans. Politiet har til opgave at anholde, give bøder og frihedsberøve, når der er grundlag for det. Formålet er at forebygge fare for forstyrrelse af den offentlige orden samt fare for enkeltpersoner og den offentlige sikkerhed jvf. Politiloven §3. Ifølge Micael Björk, underviser i kriminologi og sociologi

på Göteborgs Universitet, er det uundgåeligt, at politiet stempler (Björk, 2018, s.458). Selvom P har en anden tilgang, giver han i interviewet selv udtryk for, at han stadig er politibetjent og er nødsaget til at handle på anden vis, når der er behov for det. Selvom det i politiets arbejde kan være svært at undgå stempeling på grund af politiets kontrolmyndighed, laver Björk alligevel en sondring mellem stempeling og stigmatisering og fremhæver, at politiet altid har mulighed for at undlade at give udtryk for stigmatiserende holdninger under møde på gadeplan (Björk, 2018, s.460). Det kan tolkes, at P er opmærksom på denne sondring:

Selvfølgelig, har han kokain eller noget på sig, så skriver jeg ham. Sådan er det. Det ved de også godt... Men, jeg gør det på en måde, som de respekterer. Og igen, det handler om at tale pænt til ham. Det nytter ikke noget at svine ham til foran alle (P, s.11)

P er opmærksom på at møde de unge respektfuldt, velvidende om at han ikke kan undgå at sanktionere.

5.1.2 Zoneforbud

Lokalpolitiet har i en længere periode haft fokus på en uroskabende gruppe af 15 drenge i alderen 14 til 18 år, som skaber utryghed i byens centrum. P fortæller, at han gennem registrerede hændelser er vidende om, at der også forekommer salg af hash. Med udgangspunkt i nedenstående udsagn, kan det tolkes, at det for P ikke har været muligt at løse problematikkerne via kommunikation eller ved tildeling af bøder:

Før i tiden, der gav vi dem det, der hedder et mundtligt påbud om, at de skulle forsvinde fra stedet, og hvis de så kom tilbage, så blev de sigtet efter ordensbekendtgørelsen, og det er 1000 kroner i bøde. Det er de jo ligeglade med. Jeg ved jo godt, hvad de tjener, hvis de er ude og sælge narko. Mange af dem, der er blevet taget for narko-salg tjener styrtende med penge på det. Derfor er 1000 kroner for dem ingenting, de er ligeglade (P, s.6).

&

I denne her situation er det meget svært, at komme videre og have en kommunikation med dem. De er ikke lydhøre overfor, hvad vi siger. Og lige meget hvor mange chancer de har fået. Lige meget hvor mange gange de er blevet smidt væk fra stedet, så bliver de ved med at komme tilbage og skabe problemer. Derfor bliver vi nødt til, selvom vi skal have en relation til dem, så bliver vi stadig nødt til at skabe en eller anden form for

troværdighed overfor de andre beboere, der er der. Beboerne er ved at blive tossede over, at uanset hvad vi gør, så hjælper det ikke. At give dem zoneforbud er det eneste, vi kan gøre for at holde dem væk (P, s.12)

At de unge ikke har været lydøre overfor politiets italesættelser, kan skyldes, at fordelen ved at begå kriminalitet har opvejet omkostningerne ved opdagelse. Ifølge P er han nødsaget til at ty til andre metoder for at komme problematikken til livs. Lokalpolitiet kører en målrettet indsats med tildeling af zoneforbud, hvor der ved overtrædelse af zoneforbuddet straffes med fængsel.

Zoneforbud tildeles, når kriminalitet der begås i centrum er af så grov karakter, at lokalpolitiet ikke ønsker, at den enkelte færdes i området. Ved tildeling af zoneforbud får den enkelte forbud mod at komme i området indenfor 500 meters radius. P fortæller, at afskrækkelse ved trussel om fængselsstraf kan forhindre de unge i at begå kriminalitet:

Første gang de bliver taget for overtrædelse af zoneforbud, så er det altså 7 dages fængsel. Anden gang er det 14 dages fængsel. Tredje gang er det 40 dages fængsel .. Det har de 100 procent respekt for. Mange af de andre foranstaltninger vi gør – de er pisse ligeglade... Vi oplever så mange gange, at de pisser på os og mine andre kollegaer. De ved jo godt, de straffe der er for at overtræde de påbud, vi giver dem, de er så milde. Så når der lige pludselige er fængselsstraf oven i sagerne. Det har de lidt mere respekt for
(P, s.5+13)

Med fokus på afskrækkelse som kriminalitetsforebyggende, kan der være tale om både en individual og almen afskrækkelse (Bjørge, 2016, s.21). I dette tilfælde vil individual afskrækkelse henvende sig til unge, der oplever konsekvenserne af overtrædelse af zoneforbuddet og hermed *lærer en lektie*, som i fremtiden afholder dem fra kriminalitet. Almen afskrækkelse henvender sig til de unge, der eksempelvis ser deres venner eller andre blive retsforfulgt. For P kan zoneforbuddet skabe en dominoeffekt. Unge kan vælge at afholde sig fra overtrædelse af zoneforbuddet, fordi konsekvensen ved overtrædelsen anses for stor. Som nævnt anvendes der ved afskrækkelse, strafferetlige sanktioner til at afholde personer fra at begå kriminalitet i fremtiden af frygt for konsekvenserne. Der er tale om mentale processer forud for selve handlingen, hvor individet gennem rationelle overvejelser opvejer fordele mod omkostninger ved en kriminel handling (Bjørge, 2016, s.21). For P er der ingen tvivl om, at zoneforbud har en effekt i forhold til at forhindre kriminalitet og den uroskabende adfærd i centrum.

5.2 Hvordan arbejder K1 og K2 kriminalitetsforebyggende?

I afsnittet analyseres det, hvordan K1 og K2 tilgår det kriminalpræventive arbejde.

5.2.1 Den Kriminalpræventive Enhed

På baggrund af flere alvorligere brande i Albertslund i årene 2012 og 2013, blev kommunens strategi for det kriminalpræventive arbejde omorganiseret og optimeret med oprettelsen af DKE. K1 og K2 fremhæver, at de i perioden blev opmærksomme på, at der ikke fandtes en procedure for, hvordan der skulle handles ved pludseligt opstået kriminalitetsproblematikker. K1 fortæller:

Jeg var jo herude, før man fik enheden, og der var det sku mere hovedløst, hvad man gik og lavede. Jeg sad over i familieafsnittet med præcis den gruppe af unge, som brændte byen ned. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle foretage mig, og ingen andre vidste det (K1, s.34)

For begge aktører har DKE været med til at definere og sætte rammerne for, hvordan forebyggelsen af kriminalitet bør tilgås. DKE har organiseret deres kriminalpræventive arbejde ud fra PRO-modellen, som står for proaktiv, reaktiv og operativ kriminalitetsforebyggelse. På det proaktive område forebygges kriminalitet gennem opbygning af robusthed for den enkelte, for fællesskaber og lokalmiljøer (DKE, 2018, s.8). Det proaktive område er f.eks. med i udarbejdelsen af lærerplaner i folkeskolerne og kapacitetsopbygning af fagfolk. DKE har et ønske om at Albertslund skal være en genoprettende by. Det proaktive område er derfor ved at uddanne relevante fagfolk i genoprettende praksisser. Formålet er at styrke trivslen og den sociale kapital, samt nedbringe konflikter gennem en forventning om at mindske vold og kriminalitet (DKE, 2018, s.10). Det reaktive område, som K1 arbejder under, varetager den overordnede koordinering, når indsatser skal igangsættes på tværs af kommunens aktører samt forebyggelsesteknisk rådgivning. Det operative område består af mere borgervendte opgaver, som f.eks. mentorsager. Det operative område skal fungere som sikkerhedsnet for borgere, der falder uden for byens etablerede kommunale eller foreningsmæssige tilbud (DKE, 2018, s.12). Det kan tolkes, at måden som DKE, efter PRO-modellen, organiserer deres arbejde, er et forsøg på at supplere og integrere forskellige delstrategier og foranstaltninger, som i en kombination sikrer et helhedsorienteret syn på kriminalitetsforebyggelse. For K1 handler det om:

Man kigger ikke kun en vej, man kigger hele vejen rundt. Helhedsorienteret – helt ned i børnehaveklassen, ud i butikken i forhold til hvordan man indretter sin butik bedst muligt – genoprettende i forhold til hvordan vi løser konflikter – mentorarbejde mm. (K1, s.31).

For K1 bør der ikke kigges snæversynet på, hvilke parametre der kan forebygge kriminalitet. Det kan tolkes ud fra K1's udsagn, at DKE integrerer forskellige kriminalitetsforståelser, når de i praksis forsøger at forebygge kriminalitet. Strategien som DKE anvender fremhæver Bjørgo som essentielt ved kriminalitetsforebyggelse i praksis (Bjørgo, 2016, s.1).

5.2.2 Balancerede risikovurderinger og fokus på ikke at overbehandle i sager

For K1 er arbejdsgangen bygget op om enkeltsagskonceptet, der inddeles i tre niveauer afhængig af sagens art. Niveau 1 sager kendetegnes ved at være på bekymringsstadiet. Der kan være tale om risikoadfærd i form af tilknytning til usunde fællesskaber, eksperimenter med euforiserende stoffer, tyveri mm. Ved niveau 2 sager kan der være tale om personer, som enten har begået indbrud, groft hærværk, solgt euforiserende stoffer eller gentagende skaber utryghed i nærmiljøet. Niveau 3 sager omhandler personer med rocker- eller bandetilknytning eller bekymring om radikaliserings (DKE, 2015, s.7). Når sagerne skal behandles, arbejder K1 ud fra Signs of Safety. Metodens fordel er, at der er mulighed for at balancere den unges bekymringer, da der også fokuseres på de unges beskyttende faktorer (Socialstyrelsen, 2013). For Bjørgo er forståelsen af både sårbarheds- og beskyttelsesfaktorer af stor betydning for forebyggelsesindsatsen rettet mod unge (Bjørgo, 2016, s.11). For K1 kan det handle om, at der i sagerne ikke overbehandles:

Så ligger der altid sådan et proportionalitetsbegreb, som også spiller ind i, at jeg altid afvejer, hvad der skal til her. Det man har iværksat, skal være proportionelt med det, man får - ellers er det, vi går ind og overbehandler, og så skaber vi kriminalitet eller nogle klienter og det er jo heller ikke det, som er meningen.
(K1, s.29)

Ifølge K1 skal der være proportionalitet mellem den unges livssituation og de foranstaltninger, der iværksættes. Det kan tolkes som værende vigtigt, at der i hver enkelt sag kun inddrages de fornødne foranstaltninger og fagprofessionelle for at sikre at der ikke genereres kriminalitet. For K1 er det vigtigt, at det er den nærmeste fagprofessionelle, som har kontakten til den unge, hvilket ifølge hende ofte er skolelærerne. Ifølge Bjørgo kan forebyggelsesaktørernes egenskaber være af stor

betydning ved vurderingen af, i hvilken grad de iværksætte foranstaltninger, har de ønskede virkninger (Bjørge, 2016, s.5). Hvis de unge som oftest føler sig mest trygge ved skolelærerne, kan der være gode grunde til, at disse inddrages, når indsatser igangsættes. K1 fremhæver, at det ikke altid er kriminalitetsforebyggende, at unge tilknyttes deres mentorkorps:

Jeg er blevet mere opmærksom på ikke at stigmatisere, og det er noget vi taler meget om i DKE. Vi er påpasselig med, hvornår vi skal tage en ung ind i et mentorforløb, fordi det at få en mentor i Den Kriminalpræventive Enhed i sig selv er stigmatiserende. Vi overvejer altid, hvad der er den bedste løsning for den unge – det behøver jo ikke at være, at man skal være i DKE. Det kan snildt være, at man skal have en mentor fra familiehuset eller fra jobcentret ..(K1, s.29)

Det kan tolkes ud fra K1's udsagn, at de unge ved tilknytning til DKE risikerer at blive offentligt stemplet som kriminelle, hvilket kan medføre, at de unge agerer herefter (Cullen et al., 2014, s.254). Ifølge Balvig kan kriminalitet blandt børn og unge være et udslag af deres alder, tegn på mistrivsel samt problematiske opvækstbetingelser. Balvig fremhæver, at moderne hjerneforskere og udviklingspsykologer påpeger, at det først er, når individet passerer de 22-25 år, at den enkeltes kognitive formåen er fuldt udviklet (Balvig, 2015, s.11). Hvis unges kriminelle handlinger er et udslag af mistrivsel og/eller impulsivitet, bør man ikke stemple de unge som kriminelle og lave foranstaltning ud fra denne opfattelse. Hvis man gør dette, kan der være risiko for at generere kriminalitet og, som K1 tidligere nævnte, *skabe klienter*. Hirschi fremhæver hvilken central rolle individets tilknytning har til særligt familien, når kriminalitet skal forebygges (Hirshi, 2014, s.229). At den emotionelle tilknytning til forældre står centralt, leder til den betragtning, at de unge kan være optaget af forældrenes holdninger. Der kan være en antagelse om, at forældrenes normer og værdier kan påvirke den unges handlinger (ibid. s.229). K2 fremhæver, at en foranstaltning også kan være rettet mod hele familien: *"Det kan være, vi peger på, at familien som helhed har brug for noget familiært/relationelt, så de kan blive bedre til at støtte den unge i at gøre noget andet"* (K2, s.36). Ud fra Hirshi's kriminalitetsforståelse, kan det tolkes som virkningsfuldt, når K2 ved udarbejdelse af børnefaglige undersøgelser har fokus på foranstaltninger rettet mod familien som helhed.

5.2.3 Retssystemet som kriminalitetsgenererende

K1 forsøger at forebygge unges møde med straffesystemet: *"Ved de unge gælder det om at få stoppet dem, inden de kommer derud, hvor de skal sidde i fængsel"* (K1, s.26). For K1 kan mødet med straffesystemet generere og udvikle kriminel adfærd. Forskere indenfor kriminologien påpeger, at hårdere fængselsstraffe ikke mindsker tilbøjeligheden til kriminalitet, men øger chancerne for recidiv. Balvig mener, at straffesystemet skal holdes væk længst muligt, grundet stigmatiserings- og ekskluderingsprocesser (Balvig, 2015 s.40). For Becker handler det om, at unge i mødet med straffesystemet stemples som kriminelle og ved fængsling tvinges til at omgås personer med samme stempeling, hvor tilegnelsen af nye erfaringer med kriminalitet muliggøres (Cullen et al., 2014, s.254). I et forebyggelsesperspektiv kan det være forundrende, når der på den politiske dagsorden fokuseres på hårdere fængselsstraffe (Bjørge, 2016, s.23). Bjørge mener, at retssystemet bør inkorporeres ved kriminalitetsforebyggelse, da retssystemet kan have en afskrækkende virkning. Han udelukker ikke, at straffesystemet også kan have utilsigtede bivirkninger og dermed aktivere stigmatiserende processer (Bjørge, 2016, s.19). Ifølge Bjørge kan foranstaltninger både aktivere tilsigtede og utilsigtede mekanismer (Bjørge, 2016, s.5), hvilket kan begrunde hans divergerende syn på straffesystemet. Når unge i alderen 15-17 år begår kriminalitet og retssystemet inddrages, forsøger K1 og K2 via Ungesamrådet at påvirke den enkeltes straf. Ungesamrådet er et tværsektorielt og tværfagligt samarbejde, hvor der udarbejdes indstillinger til anklagemyndigheden og retten. K2 fortæller, hvorfor deres syn er vigtig viden for anklagemyndigheden og retten:

Jeg tror måske, vi har helhedssynet med som socialrådgiver. Vi har kendskab til familien og historikken, og det har dommeren nødvendigvis ikke. Dommeren ser kun på det faktuelle, det sigtede forhold, hvilket jo kan være vældigt voldsomt. Men hvis man ser på hele baggrundshistorikken, hvorfor han er kommet dertil, og hvad det er, som ligger til grund for det. Ja så kan man ikke ændre på det, som er sket, men på en måde forebygge at de i hvert fald ikke skal havne i fængsel (K2, s.39).

Det handler ikke om, at de unge ikke skal stå til ansvar for deres handlinger, men at K1 og K2 ikke mener, at fængselsstraf virker kriminalitetsforebyggende. Der kan være forskellige grunde til, at fængslet ikke anses som en god indvirkning på unge. Der kan både være tale om tillæring af kriminelle færdigheder, stigmatisering fra omverden og en form for institutionalisering. Under interviewet med K1 eksemplificerer hun, hvordan der bør arbejdes i sager, der ender med fængsling:

De blev varetægtsfængslet alle sammen, og der bistod jeg familieafsnittet i at få afholdt netværkssamråd..... Jeg var ude på de sikrede institutioner og fik kørt fuldstændigt håndfast netværkssamråd... Vi kørte efter Signs of Safty.. De unge var inddraget, deres ressourcepersoner var tilstede, vi fik lavet nogle super gode planer for de unge... Vi fik sat mentor på nogle af dem imens de sad varetægtsfængslet, således at mentor også var der, da de blev løsladt og kunne støtte dem i hele processen (K1, s.28).

At K1 fremhæver dette eksempel, kan tolkes som den måde hun mener, der skal arbejdes på for at komplementere de utilsigtede konsekvenser, en afsoning kan have. I en analyse af K1 og K2's kriminalpræventive arbejde, er det min opfattelse, at der kan trækkes paralleller mellem deres socialrådgiverbaggrund og deres måder at tilgå det kriminalpræventive arbejde. Grundstenen i uddannelsen til socialrådgiver er helhedssynet. Når K1 og K2 vurderer, hvilke foranstaltninger der kan virke kriminalitetsforebyggende, tages der udgangspunkt i metoder, som kan være med til at belyse hele den unges livssituation.

5.3 Hvordan arbejder L1, L2, L3, L4 og KL kriminalitetsforebyggende?

I afsnittet analyseres, hvordan de aktører der repræsenterer skole og klub tilgår det kriminalpræventive arbejde. Flere af undersøgelsens informanter nævner skolelærerne og klubpædagogerne som aktører, der gennem deres praksisser har mulighed for at opdage og igangsætte et hjælpesystem ved bekymringer om kriminalitetstruede unge. Ifølge Bjørgo spiller skolerne en betydelig rolle i at sikre, at børn og unge på længere sigt bliver produktive og velintegrerede samfundsborgere, hvor få individer involveres i kriminalitet (Bjørgo, 2016, s.11).

5.3.1 Bygge normative barrierer mod kriminalitet

L2 og L3 mener, at der i dag er stor forskel på unges opfattelser af rigtig og forkert. De oplever, at der kan være forvrængede billeder af, hvad der anses for normativ handlen:

Nogle gange når man sidder og taler med de unge, så mener de ikke, at de har "taget" noget, hvis den lå et offentligt sted. Jeg har eksempler på, at unge har taget en cykel, der stod ulåst, hvor de siger – "jamen den var jo ikke låst".. "jamen du må jo stadig ikke tage den" ... Eller at nogen finder en cykel ude i skoven der er stjålet og ulåst, og så tænker de, "nu kan jeg cykle videre med den". Det er sådan nogle gradbøjninger

hele tiden. Det er jo stadig forkert...Der er en opfattelse af, at hvis man ikke beskytter det man ejer godt nok, så er det okay at tage det (L2, s.67)

&

.. de ved ikke, at de kan blive straffet, hvis de får 500 kr. for at levere en pakke, som de ikke ved, hvad der er i (L3, s.89).

Med udgangspunkt i L2 og L3's udsagn kan det drøftes, hvorvidt der gennem elevernes socialiseringsprocesser er opbygget moralske overbevisninger om rigtig og forkert, som stemmeroverens med normative forståelser af, hvad der anses for legalhandlen. For L2 kan det tolkes, at den kulturelle kapital akkumuleret gennem forældrene, kan have indflydelse på unges billede af verden: *".. det handler meget om opdragelse, ens opvækst, og hvad det er, man har oplevet hjemmefra, der er rigtig og forkert"* (L2, s.66). Selvom de unge kan have forvrængede billeder af rigtig og forkert, har skolerne mulighed for at påvirke de unges syn. Ifølge Bjørge er positive rollemodeller, der repræsenterer troværdige moralske systemer, et effektivt middel til at reducere kriminalitet blandt unge (Bjørge, 2016, s.17). At bygge moralske barrierer mod kriminalitet, er en forebyggelsesmekanisme, der implicit kommer til udtryk i måden L1, L2, L3 og L4 arbejder kriminalpræventivt. L2 fortæller:

.. vi er nødt til at turde indgå i nogle diskussioner på skolerne, når vi hører, at klasser udtrykker noget, der er helt ude i skoven. Hvis nu nogen udtrykker; "Nu skal vi bare ud og slå på nogen i weekenden". Så bliver vi nødt til at tage nogle diskussioner om rigtig og forkert (L2, s.77).

Ifølge L2 bør skolerne tage diskussioner op om rigtig og forkert, hvis eleverne skal internalisere normer for lovlydig handlen. L1 forsøger at påvirke de unges underliggende moralske følelser såsom skyld og samvittighed over for andre: *".. At man kommer til at mærke i ens hjerte, at det er ikke lige meget, det man gør..... man skal vide, at det man gør, går ud over andre mennesker"* (L1, s.55). For L1 kan det handle om, at oparbejde en form for *dårlig samvittighed*, når der handles uden for normerne. L1 fremhæver ikke selve straffeloven som argument for ikke at begå kriminalitet, men at det kan gøre mennesker, som man har tæt på sig, kede af det. Uformelle kontroller som etableres gennem positiv socialisering, kan ifølge Hirshi være hovedårsagen til moralsk udvikling. Selvom straffeloven kan spille en central rolle i definitionen af rigtig og forkert, kan det tolkes, at også skolelærerne er væsentlige i fastsættelsen af normer. For L4 er det vigtigt, at uanset hvilken

forandring der ønskes, at der er en gensidig tillidsfuld relation mellem skolelæreren og den enkelte elev:

Hvis du skal ændre eller påvirke et menneskes liv, er det vigtigt, at du har en fed relation til personen. Hvis jeg går ind med en autoritær rolle, som jeg har på skolen, og siger "sådan her er det bare", så har jeg ikke skabt en relation, og den unge siger, "ok det er godt nok", og bagefter siger han "fuck dig".. Så derfor er det vigtigt, at du er imødekommende og får skabt en relation for at kunne forstå barnet, men samtidig også stiller rammerne for barnet (L4, s.111).

L4's udsagn indikerer vigtigheden af, at der skabes en tillidsfuld relation til de unge. Det relationelle aspekt italesættes også af L1, L2 og L3. Aktørerne fra skoleregi påpeger vigtigheden af den relationelle og tillidsfulde kontakt til den enkelte elev for at kunne skabe grobund for forandring. En tillidsfuld relation kan muligvis være en forudsætning for, at lærerne kan påvirke de unge gennem positiv socialisering. Hvorvidt eleverne føler sig retfærdigt eller uretfærdigt behandlet på skolen, kan påvirke i hvilken grad den enkelte elev føler loyalitet og forpligtigelse til at agere efter normerne, som skolerne italesætter (Bjørge, 2016, s.17). Hvis eleverne føler sig behandlet med retfærdighed og respekt, kan det styrke deres tilbøjelighed til frivilligt at følge skolens fastsættelse af normer. Hvis individets morale kan være årsagen til at langt de fleste afholder sig fra kriminalitet, kan det være relevant at fokusere på opbyggelse af moralske barrierer mod kriminalitet. Ifølge Bjørge kan unge, når de først har brudt de normative barrierer, efterfølgende have nemmere ved at bryde normerne ud fra et emotionelt perspektiv. Det kan derfor være vigtigt i et forebyggelsesperspektiv, at lærerne fokuserer på at italesætte rigtig og forkert.

5.3.2 Genoprettende Praksis

Målet fra DKE om, at Albertslund skal være en genoprettende by, har medført at alle udskolingslærere har modtaget undervisning i genoprettende praksis. Formålet med implementeringen af GP er at øge trivslen i klasserne og at forebygge, samt håndtere konflikter på en konstruktiv måde. Forskning har påvist, at genoprettende praksis ude på skolerne kan medføre betydelige forbedringer af de unges adfærd og generelle trivsel i klasserne (Costello, Wachtel & Wachtel, 2009, s.7). Dette er også en holdning, som er fremtrædende blandt de inddragede aktører fra skoleregi. L2 fremhæver:

GP er jo et initiativ, hvor vi ønsker at opbygge sociale miljøer, hvor konflikter nedtrappes. Ja forebygges. Vi kan se, at unge mennesker, der er i konflikt med sig selv og deres omverden, måske indimellem vælger nogle dumme løsninger. Så jeg tænker, at GP i sådan yderstegrad også kan være kriminalitetsforebyggende. Hvis man trives det sted man er, så tror jeg, der er langt mindre sandsynlighed for, at man gør noget ulovligt (L2, s.68)

At formålet er at øge trivslen i klasserne, uddyber L1:

Vi har også trænet i forbindelse med genoprettende praksis, at man kan have sådan nogle cirkler, hvor man sidder front mod hinanden og taler i trygge omgivelser. Der skal jo arbejdes på, at man har lyst til at sige nogle ting. Tage nogle temaer op, som man kan tale om, og som åbner øjnene op for, at når man gør sådan, hvad gør det så ved de andre, og hvordan kan vi gøre nogle ting, som er anderledes, så alle ligesom føler sig godt tilpas (L1, s.53)

Med udgangspunkt i L1's udtalelse, er det ved hjælp af cirklerne, at eleverne gøres opmærksomme på, hvordan deres ageren påvirker og opleves af andre i et trygt forum. Cirklerne er et metodisk redskab indenfor GP, der kan forbedre kommunikationen i den enkelte klasse og bidrage til en større fællesskabsfølelse. For L1 har GP medført, at der i dag er mere fokus på, hvordan der kommunikeres på skolerne. GP kan ikke altid forhindre konflikter, men kan anvendes som metode til at forhindre nogle utilsigtede konsekvenser. Bjørgo argumenterer i hans forebyggelsesmodel for, at *skadereduktion* også kan virke forebyggende, når det er baseret på forberedelser til at reducere fremtidig kriminalitet (Bjørgo, 2016, s.4), hvilket GP kan tolkes som et eksempel på. Anvendelsen af GP kommer i interviewene særligt til udtryk, når lærerne fortæller om måden, der bør ageres på ved konfliktløsninger. For L3 handler det om:

...lad være med at dømme dem på forhånd. Vi er nødt til at høre, hvad det er som er sket, for der er altid to sider af en sag. Det kan godt være, at der er en overvågningsvideo, som viser, at du slog først. Men hvad var det, der skete op til. Oftest er der virkelig mange sider af sandheden og opfattelser af, hvad som er sket (L3, s.94)

Ved forudindtaget fordømmelse, kan der ifølge L3 være manglende forståelse for elevernes handlen. Lærerne skal ifølge L4 sørge for ikke at være dømmende på forhånd og sørge for at alle parter kommer til orde, samt få de involverede parter til at reflektere over konflikten:

Jeg tænker, at det generelt er vigtigt, at man stiller parterne overfor hinanden, at de kan sætte sig sammen og snakke om de ting, som er sket, så begge parter får reflekteret over situationen... der har desværre været tendens til, at man går hen til den, som er mest ked af det, og siger; ”jeg skal nok trøste og snakke med den, som har gjort det”. Når du så snakker med den, ”som har gjort det”, så har du jo allerede beskyldt personen.. du har ligesom taget parti med den, som er mest ked af det (L4, s.110)

Det kan tolkes ud fra L4's udsagn, at der tidligere har været en tendens til at sympatisere med eleven, som var mest ked af det. Det kan endvidere tolkes ud fra både L3 og L4, at GP kan reducere stigmatiseringsprocesser og medtænke et narrativt perspektiv. L4 uddyber:

.. Hvis jeg bliver ved med at sige – ”du har gjort det her igen og igen”, så ender jeg jo med at stigmatisere barnet – hvad vil barnet så sige – ”ja jeg er jo bare sådan en type, så det gør jeg igen”. Barnet ved ikke bedre selv.. Vigtigt at adskille handlingen fra personen, det er også en del af genoprettende praksis. Der er desværre en tendens til, at man siger – ”jeg synes du er sådan en person – nej, ”den handling du gjorde var forkert, men jeg synes, du er et dejligt menneske (L4, s.112)

For L4 kan en narrativ tilgang positivt styrke den enkeltes selvbillede. L1 påpeger, at der i gennem de sidste mange år har været fokus på at skabe forandringer i forhold til lærernes generelle kommunikation med eleverne:

Det med at sende børnene på kontoret har ændret sig/stoppet for et par år siden – da jeg kom for 15 år siden, gjorde man det meget, synes jeg - så skulle jeg ligesom skælde børnene ud, og det ville jeg ikke. For jeg vidste faktisk ikke, hvorfor de var sendt på kontoret. Så jeg spurgte dem altid, ”hvorfor skal du herved?” og så prøvede de med meget mærkelige forklaringer.. men det er jo lærerne, der skal tale med eleven, fordi det var dem, der havde en konflikt og det er der, den skal løses.

(L1, s.54)

Ifølge L1 skal konflikten løses gennem samtale med den enkelte elev i stedet for at sende eleven på kontoret. Genoprettende praksis er udledt af udviklingen indenfor det strafferetlige system om genoprettende ret (Costello, et al., 2009, s.7). Selvom genoprettende praksis ikke er det samme som genoprettende ret, tyder det på, at virkemidlerne anvendes i GP. Grundtanken ved genoprettende ret er nemlig, at konflikter bedst løses, når de mest direkte involverede integreres i løsningsprocessen.

Ifølge L1 skal konflikter løses mellem de involverede parter, og i de tilfælde hvor lærerne selv er involveret, kan DKE træde til som facilitator.

5.3.3 Brobygning til konventionelle aktiviteter

KL, L1, L2, L3 og L4 fortæller alle, at de i deres arbejde forsøger, at brobygge til klub, foreningsliv og fritidsjob. Ifølge Hirshi, er unge der er involveret i konventionelle aktiviteter bundet til aftaler, arbejdstider, planer mm., hvilket kan medføre, at muligheden for at begå kriminalitet sjældnere opstår (Hirshi, 2014, s.233). Ifølge aktørerne kan kedsomhed være en af årsagerne til, at unge begår kriminalitet. Det kan derfor være en fordel, hvis de unges hverdag fyldes ud med konventionelle aktiviteter, som kan minimere tiden til at begå kriminalitet. Hirshi fremhæver endvidere, at unge mennesker kan være mindre tilbøjelige til at handle afvigende, hvis de ved, at de har noget at tabe (Pratt, Gau & Franklin, 2011, s.58). Ved at være en del af et fodboldhold, gå i klub, eller have et fritidsjob, kan der være sociale konsekvenser, der kan afholde den enkelte fra kriminalitet. Hvis en ung har erhvervet sig et fritidsjob, som på flere parametre gør noget godt for ham, kan der ved kriminelle handlinger være et større tab. Den unge risikerer at miste sit job, og en plet på straffeattesten kan gøre det sværere at finde et nyt. Den unge kan af frygt for at miste sit arbejde afholde sig fra at begå kriminalitet. Ved tilknytning til en fodboldklub kan den unge tænkes at afholde sig fra at begå kriminalitet af frygt for at blive sat af holdet. Hvis de unge igennem klubberne socialiseres med andre unge, som ikke ser positivt på kriminalitet, kan de unge afholdes fra kriminalitet grundet skam. Ifølge Bjørgo kan uformelle sanktioner, som negative sociale konsekvenser forbundet med kriminalitet, være lige så afskrækkende som formelle sanktioner (Bjørgo, 2016, s.22). Det kan endvidere tolkes, at de unges kulturelle, sociale og økonomiske kapital kan styrkes ved tilknytning til klub, foreninger og fritidsjob. Hvis profitten de unge kan akkumulere gennem deres sociale kapital mangler eller er af negativ betydning, kan der være gode grunde til, at aktørerne bygger bro til konventionelle aktiviteter, som kan styrke denne. For KL er der flere unge, som bruger eftermiddags- og aftentimerne på gadeplan, og som hun forsøger at motivere til klub. Gennem socialisering i klubberne har de unge mulighed for at profitere af klubpædagogens kulturelle kapital. KL fortæller, at de i klubregi arbejder netværksbaseret og fokuserer på den unges nærmeste udviklingszone. Ved denne tilgang kan klubpædagogerne være med til at støtte op om den unges særlige behov. De unge har i klubberne mulighed for at danne relationer med voksne, som: *vil én og som også lærer én om dannelse* (KL, s.138). Muligheden for socialisering med positive voksne og andre unge kan være med til at danne et positivt

udviklingsmiljø for den enkelte. Ifølge L3 og L4 kan foreningslivet også styrke den unges sociale kapital. L3 fortæller:

De får nogen at ping-ponge med på mange forskellige facetter, hvor det ikke handler om, at vi skal ned og sælge nogle stjålne cykler for at tjene nogle penge. Det handler om at fodbold bliver vores fælles tredje (L3, s.93).

Det kan tolkes ud fra L3's udsagn, at de unge får mulighed for at danne nye venskaber, hvor fællesnævner for relationen kan have mere positive elementer. Ifølge L3 tager unge aktiv del i usunde miljøer, fordi de oplever, at miljøerne gør noget godt for dem. L3 mener, at aktørerne skal være opmærksom på dette i mødet med de unge: ”..du skal vise dem alternativer til de fællesskaber, som de søger fx i bandemiljøerne eller på gadehjørnet og f.eks. sige, ”hvis du kommer her, så får du kammeratskaber” (L3, s.93). Hvis de unge der samles på gaderne, f.eks. tiltrækkes af fællesskabet, kan foreningslivet måske være et alternativ, der kan fremme samme fællesskabsfølelse. For L3 kan det være en vigtig forudsætning for positiv forandring, at de aktiviteter der bygges bro til, altid tilbyder alternative handlingsmuligheder til måden, den enkelte førhen har handlet på:

Det starter ofte med, at der er nogen som føler, at de ikke rigtig får lommepenge nok, så får de af vide, at de lige kan få 500kr. for at bringe en pakke ud... Derfor kræver det også, at hvis man står og siger: ”du skal ikke aflevere den her pakke, fordi du kan blive straffet”, og de har et behov for økonomisk hjælp, jamen så må man også hjælpe dem med at få et fritidsjob (L3, s.87+91).

Hvis incitamentet for at begå kriminalitet handler om den økonomiske kapital, kan fritidsjob være et alternativ. Den unge har her mulighed for at tjene penge via legalhandlen.

5.4 Hvordan arbejder B kriminalitetsforebyggende?

B påpeger, at Det Boligsociale Center ikke arbejder kriminalitetsforebyggende: ”Vi har ikke nogen kriminalpræventiv indsats” (B, s.143). Ifølge Det Kriminalpræventive Råd (DKR), bør der ikke kun fokuseres på kriminalitetsforebyggende indsatser, men også indsatser på et *forebyggende og opbyggende* niveau. Ifølge DKR, kan fokus udelukkende på kriminalitetsforebyggelse hæmme det proaktive perspektiv på forebyggelsesdelen (DKR, 2012). Der kan være gode grunde til at B, men også de andre aktører, sigter mod indsatser, der har et proaktivt perspektiv. At B arbejder forebyggende, kommer til udtryk i nedenstående udsagn:

Det er rettet mod de tidligere indsatser. Vi er nede og snakke babyer eller før skolebørn – og klæde forældrene på til at være gode forældre. En god rollemodel. Så man kan sige, vi er helt tilbage til at sige, kan vi gribe det allerede der og støtte forældrene i at være gode forældre. Hjælpe børnene godt på vej og have nogle sunde og gode fritidsinteresser. Have et stærkt legemiljø. Tæt naboskab. Styrke børnene når de starter i skole i forhold til konflikthåndtering... (B, s.144).

Det er tidligere i kapitel 5 blevet analyseret, hvilken central rolle forældrene har, når kriminalitetsforebyggelsen er rettet mod unge. Det kan derfor tolkes som virkningsfuldt, når B i sit arbejde fokuserer på indsatser rettet mod forældrene og deres forældrekompetencer. Bjørgo er enig i, at foranstaltninger rettet mod forældre kan være af betydning, når unges trivsel skal sikres (Bjørgo, 2016, s.20). B arbejder ud fra en ressourcebaserede tilgang: ”..jamen vi tror på, at alle har kvaliteter. Vi tror på, at alle voksne vil deres børn det bedste. Vi tror på, at ingen har intentioner om at fucke det hele op..” (B, s.150). Ifølge DKE hænger den ressourcebaserede tilgang sammen med det forebyggende niveau. For B handler det om at tage udgangspunkt i hvilke ressourcer der er til stede i det konkrete lokalområde eller hos individet. Ressourcer der kan aktiveres med henblik på at fremme en positiv udvikling eller adfærd. B har etableret et samarbejde med en af byens skoler, hvor fokus er på uddannelsesparathed. Både KL, B og L1 italesætter, at der i Albertslund er mange elever, der ikke erklæres egnet til videregående uddannelse efter endt folkeskole. Det kan tolkes som problematisk, hvis uddannelse har indflydelse på redueringen af kriminalitet. Hirshi mener, at tilknytning til uddannelse og beskæftigelse afholder de fleste mennesker fra at begå kriminalitet. Han begrundet det med øgede konsekvenser ved normoverskridelse, da ens fremtidsmuligheder bliver sat på spil. Den institutionaliseret form for kulturel kapital kan anses for at være et vigtigt adgangskriterie for at komme tættere på arbejdsmarkedet, da det i dag er svært at komme i beskæftigelse uden dokumentation på uddannelse. Vigtigheden af tilknytning til uddannelse og

arbejde er en viden, som mange af de unge har. De kan derfor føle sig udfordrede, når de ikke lever op til de krav, som stilles:

..en del af vores børn som ikke erklæres uddannelsesparate i ottende klasse. .. er fuldstændig, "hvad skal jeg med mit liv, og hvad er der af muligheder". Måske har de ikke lige en forælder eller en fætter eller en onkel, som kan guide dem.. Vi har sådan et forløb for dem, hvor de mødes og besøger forskellige uddannelsesinstitutioner og virksomheder (B, s.146).

Via indsatsen støttes de unge i at se muligheder. Der er fokus på at styrke deres kulturelle og sociale kapital. Formålet er at sikre de unges skolegang, men også at de lærer nogle gængse regler om, hvordan man gebærder sig på arbejdsmarkedet og i det sociale rum.

5.5 Delkonklusion: Hvordan arbejder aktørerne kriminalitetsforebyggende?

Det er i kapitel 5 analyseret, hvordan aktørerne arbejder kriminalitetsforebyggende. Analysen viser, at der blandt aktørerne både er ligheder og forskelle i deres tilgange og måder at arbejde kriminalpræventivt. Forskellen influeres af aktørernes forskellige praksisser. Hver praksis giver grobund for forskellige handlemuligheder og der er forskellige underliggende rationaler for, hvordan der bør handles.

P: fortæller, at der kan være forskellige tilgange til politiarbejde. For P handler det om at forebygge kriminalitet. P's primære tilgang til kriminalitetsforebyggelse bygger på relationsdannelse og kommunikation. P er bevist om, at det ikke altid er muligt at undgå strafferetlige sanktioner. Lokalpolitiet har fornyeligt indført zoneforbud, hvor overtrædelse af zoneforbuddet straffes med fængsel. Zoneforbud står i modsætning til hans primære tilgang til kriminalitetsforebyggelse. Det er givetvis hans uddannelsesmæssige baggrund som politimand, der påvirker hans måde at tænke og handle på, samtidig med han også har Politiloven som overlægger.

K1 og K2: K1's hovedopgaver er at sikre koordination i det kriminalpræventive arbejde og udøve forebyggelsesteknisk rådgivning. K1 arbejder ud fra enkeltsagskonceptet, hvor sagerne inddeles i niveau 1-, 2-, og 3 sager afhængigt af sagens karakter. K1 anvender Signs Of Safety til at fremme proportionaliteten mellem den unges livssituation og foranstaltningerne, der iværksættes. K1 mener, at der i forebyggelsen af kriminalitet bør medtænkes flere elementer, end hendes arbejdsopgaver

forudsætter. K1's syn på forebyggelse er præget af den overordnede tilgang DKE har til kriminalitetsforebyggelse, hvor integrering af både en proaktiv, reaktiv og operativ tilgang, skaber bedre forudsætninger for kriminalitetsforebyggelse. K2 arbejder i familieafsnittet og har en kriminalpræventivfunktion, når familieafsnittet modtager underretninger om kriminalitetstruede unge og på den baggrund skal udarbejde socialfaglige vurderinger. K1 og K2 er opmærksomme på ikke at overbehandle i sager for at undgå at generere kriminalitet. Der arbejdes primært på, at ændre de unges adfærd i samarbejde med de unges forældre og via skolerne. Begge aktører ser straf som kriminalitetsgenererende, på grund af risikoen for stigmatisering og tillæring af kriminelle færdigheder. K1 og K2 forsøger gennem tiltag, som f.eks. Ungesamrådet, at forebygge de unges møde med det strafferetlige system.

L1, L2, L3, L4 og KL: forsøger at forebygge kriminalitet ved at bygge bro mellem de unge og klub, foreningsliv og fritidsjob. L1, L2, L3 og L4 forsøger også gennem deres praksis på skolerne at italesætte normativ handlen. For lærerne er det ikke muligt at skabe normative barrierer mod kriminalitet, hvis ikke der er en relation til de unge. Lærerne har derfor fokus på opbygning af tillidsfulde relationer. Genoprettende praksis opleves af lærerne som væsentlig for forebyggelse af kriminalitet på skolerne. Aktørerne forsøger gennem GP at øge trivslen i klasserne, forebygge, samt håndtere konflikter. Der er fokus på at få de involverede elever til at reflektere over konflikten, og hvordan konflikten i fællesskab kan løses.

B: arbejder forebyggende og ikke kriminalitetsforebyggende. Ud fra en ressourcebaseret tilgang forsøger B gennem forskellige indsatser at styrke beboernes levevilkår. Da der i Albertslund er en del unge, som ikke erklæres uddannelsesparate efter niende klasse, har B været med til at igangsætte en håndholdt indsats med fokus på uddannelsesparathed. Via indsatsen skal de unge have mulighed for at akkumulere kulturel og socialkapital, så den unges skolegang styrkes.

Kapitel 6: Analyse af udfordringer i det kriminalpræventive arbejde

Kapitel 6 er en analyse af de udfordringer, som aktørerne oplever i det kriminalitetsforebyggende arbejde. Der fokuseres på forskellige bånd, som kan udfordre måden, der ønskes at arbejde på. Kapitlet inddeles i; lokalpolitiet, kommunen, skole og klub samt det boligsociale. I hvert afsnit er det aktøren/aktørernes oplevelse af udfordringer, som belyses. Kapitlet afsluttes med en delkonklusion.

6.1 P's oplevelser af udfordringer

I forrige kapitel blev det fremhævet, at bekymringssamtaler og det nye zoneforbud prioriteres. Alligevel ser P også udfordringer ved indsatserne. P oplever ikke altid, at han opnår de tilsigtede effekter ved bekymringssamtalerne:

Jeg føler nogle gange ved de her bekymringssamtaler, at det kan være som at slå i en pude. Det har absolut ingen effekt, hvis faren er tidligere kriminel, eller hvis den unge selv har et problem med politiet, og den unge er kommet så langt ud, at han er fuldstændig ligeglad med, hvad vi siger (P, s.21).

For P kan bekymringssamtalerne udfordres af samarbejdet med forældrene og ved manglende forandringssituation hos de unge. P italesætter også nogle udfordringer ved zoneforbud. P fremhæver, at det kan være udfordrende at kontrollere overtrædelser af zoneforbud. Hovedformålet ved tildeling af zoneforbud er at afskrække personer, der tidligere har skabt uro og kriminalitet i området fra at gøre det igen grundet trussel om fængselsstraf. Bjørgo fremhæver, at effekten af afskrækkende tiltag afhænger af, hvorvidt det enkelte tiltag er *certain, severe og swift* (Bjørgo, 2016, s.10). Alvorlighedsgraden kan siges at være imødekommet, da der ved overtrædelse af zoneforbuddet straffes med fængselsstraf. Om zoneforbuddet er *certain og swift* kan tolkes som usikkert. Lokalpolitiet kan selv have indflydelse på opdagelsesrisikoen og hvor hurtigt zoneforbuddet effektueres. Lokalpolitiet kan ved opsætning af videokameraer og patruljering i området øge opdagelsesrisikoen, hvilket også kan have betydning for, hvor hurtigt zoneforbuddene kan tildeles. Der kan derfor sættes spørgsmålstegn ved, om zoneforbuddet har den tilsigtede afskrækkende effekt. P italesætter en tredje udfordring. For P kan koordinationsmøderne forekomme lange, og P oplever, at der bliver taget ting op, som ikke nødvendigvis har relevans for hans arbejde:

Man kan sige – nogle gange på SSP-møderne, så bliver det lidt langhåret. Fordi så er det netop, har personen lavet lektier, har personen fravær. Igen det kan være relevant for mig, hvis de nu er på vej ud på et skråplan. Men jeg føler, det er mere relevant, at jeg taler med DKE, end at jeg taler med nogle lærere på en skole (P, s.19)

Ifølge Bjørge er det vigtigt at kunne reflektere over egen rolle, og hvordan aktørens rolle fungerer i forhold til andre kriminalpræventive aktører. Formålet med P's tilstedeværelse er ikke nødvendigvis tilegnelse af viden, som kan optimere hans arbejde, men snarere videregivelse af viden, som kan komme andre aktører til gode. Det kan også handle om, at politiet er handlingsorienterede og derfor kan opleve denne type møder som lange.

6.2 K2 og K1's oplevelser af udfordringer

Min opfattelse er, at K2 og K1 oplever forskellige udfordringer i det kriminalpræventive arbejde, hvilket kan hænge sammen med deres arbejdsgang i forskellige afdelinger i kommunen. Afdelinger med forskellige funktioner og rammesætninger. K2 og K1's oplevelse af udfordringer analyseres adskilt.

6.2.1 K2's oplevelse af udfordringer

K2 får under interviewet sat ord på nogle af de udfordringer, som hun oplever i arbejdet med unge. K2 oplever, at det kan være svært for de unge at ændre adfærd:

Tit så kan de godt se det lige nu og her, men når de så går ud ad døren, så er de tilbage i det miljø, som de kom fra. Ja det er svært for dem at udøve det i praksis, som de gerne vil. De er fastlåst i det miljø, som de er i.. oftest falder de tilbage til de vante strategier og gamle mønstre.. Det er sjældent, det går den rigtige vej (K2, s.41+42)

K2 forklarer, at de unges motivation for adfærdsændring kan være til stede i en kort periode, men at de falder tilbage til deres vante handlingsmønster. K2 anser det for problematisk, når de unge ikke har positive voksne at spejle sig i. Hun forklarer, at nogle forældre kan være af den opfattelse, at kommunen skal blande sig uden om. K2 oplever, at forældrene ikke ser problematikkerne, som den unge jonglerer med, og at deres holdninger ofte smitter af på den unge. Under interviewet bliver K2 spurgt om, hvad hun gør i disse sager, hvortil hun svarer:

Til sidst så siger vi jo, at så længe I ikke vil samarbejde omkring det her – at I ikke vil tage imod hjælp, jamen så er det ikke muligt for os at gøre andet. Og når de er af den overbevisning, at de ikke har et problem, – jamen så er der ingen selverkendelse, og der er ikke noget at arbejde med. Det er også der, der ingen motivation er for forandring. Så kan vi ikke gøre noget. Så må vi vente på, der sker noget forfærdeligt, og politiet sætter ind (K2, s.37)

Det kan tolkes, at K2 stopper samarbejdet, hvis der ikke opleves forandringsmotivation. K2 fremhæver, at der i situationer som disse mangler sanktionsmuligheder. Selvom familieafsnittet er en myndighed med kompetence til at sanktionere, finder K2 ikke at sanktionerne er hensigtsmæssige. Familieafsnittet har mulighed for at sanktionere forældre med pålæg, når aftaler med kommunen ikke overholdes. K2 påpeger dette som uhensigtsmæssigt, idet man går ind og rammer familier, som i forvejen er udfordret. Hvis antagelsen er, at familierne i forvejen er udfordrede økonomisk, vil økonomiske sanktioner yderligere kunne begrænse forældrenes muligheder for at give de unge lomme penge eller deltage i fritidsaktiviteter, som koster penge. De unge kan blive begrænset i at opnå aktivitet eller forbrugsgoder, som er mulige for andre unge. For K2 kan der også være organisatoriske udfordringer, som kan påvirke effekten af hendes arbejde. K2 er underlagt skærpet underretningspligt, hvilket ifølge hende selv er en barriere i det relationelle arbejde. K2 oplever endvidere, at hendes arbejdsbyrde kan udfordre relationen og arbejdet med den unge:

Nu sidder jeg med 37 sager plus alle de andre arbejdsopgaver, jeg har. Det gør jo, at min tilgang til de unge bliver minimeret hele tiden. Selvfølgelig kan jeg sætte nogle foranstaltninger i gang, som så tager sig af det. Men ved at jeg havde en tæt og tydelig samt hurtig kontakt til dem løbende, og hurtigt kunne handle i de her sager, så ville det også gøre, at der meget hurtigere ville komme noget flow, og måske kunne reducere noget (K2, s.45).

Det kan tolkes, at mere tid og ressourcer afsat til samtaler ville øge effekten af K2's kriminalpræventive arbejde. Hun fremhæver endvidere, at samarbejdet med de unge kunne intensiveres, hvis hver socialrådgiver i familieafsnittet var tildelt færre sager. K2's arbejdsbyrde kan ligeledes udfordre hendes mulighed for at være hurtig og konsekvent, hvilket hun selv ser som en udfordring:

De unge har jo nærmest glemt og parkeret det for længe siden. I mellemtiden er der foregået fire andre forhold. Det er der, hvor jeg mener, at så fortsætter det jo bare, og man overskrider igen andres grænser og sine egne grænser og familiens grænser, jamen også lokalmiljøets grænser, fordi man jo til sidst bliver, "Nå men andre er ligeglad med mig, så bliver jeg også ligeglad med dem (K2, s.45)

Ifølge K2 kan det at matche den unge med foranstaltninger også være en udfordrende proces, som ikke altid lykkes:

Man kan have en antagelse om, at det er det, der vil fungere i denne her sag. Og igen er det jo sådan, at vi må prøve os frem i forhold til, hvad vi tror, der virker bedst her. Der er også nogle gange, hvor vi har måtte anbringe et sted - det virkede ikke. Det var virkelig et dårligt match. Selvom man havde vurderet, at lige præcis denne anbringelsesinstitution godt kunne varetage de problematikker, den enkelte havde. Så prøver man et nyt sted, som måske heller ikke går godt, fordi nu har barnet fået lært sig noget nyt af det andet sted. Altså det er rigtig svært, og så siger forældrene, "Jamen I gør jo ikke noget - det I gør det er jo helt forkert", man føler lidt at man famler i blinde, fordi man prøver jo at få det bedste match til den unge (K2, s.43)

Det kan ikke undre, at K2 oplever, at det er en udfordring at finde indsatser, der matcher den enkelte unge, og har erfaret, at et opholdssted har fungeret godt for én ung, men knap så godt for en anden. Der kan være forskellige forhold, der påvirker, om en foranstaltning eller aktivitet har den rette virkning. En foranstaltning vil ofte aktivere flere sociale mekanismer samtidigt, og det kan ske, at disse fungerer i forskellige retninger, hvilket kan gøre det umuligt at forudsige med sikkerhed, hvad effekten af indsatserne vil være (Bjørge, 2016, s.8). Det er derfor vigtigt, at være opmærksom på, at nogle foranstaltninger kan være effektive for nogle unge, mens de for andre kan have utilsigtede konsekvenser (Bjørge, 2016, s.8). Det udfordrende er dog, at man som sagt ikke på forhånd kan forudsige, hvilke indsatser der passer til den enkelte.

6.2.2 K1's oplevelse af udfordringer

Det er ikke altid en nem proces for K1, at udøve forebyggelsesteknisk rådgivning. K1 oplever, at nogle aktører kan være mindre imødekomende overfor forandringer. K1 oplever, at ikke alle skolelærere har været modtagelige overfor iværksættelsen af genoprettende praksis på skolerne:

..der kan godt være en tilgang om, at vi gør, som vi plejer – at der er en ånd om, at det kan vi sagtens klare selv, det behøver vi ikke nogen hjælp til. Andre er mere åbne og nysgerrig på, at man kan gøre det på andre måder (K1, s.32)

I forbindelse med genoprettende praksis kan der lægges op til en kulturændring ude på skolerne. At eleverne f.eks. ikke længere kan smides ud af skolerne, hvilket tidligere har været en oplevelse, som K1 nævner, har fundet sted. Kulturændringen kan ifølge K1 også være udfordrende for skolen, som kan være under et krydspres fra forældre, lærere og elever. En anden udfordring, som K1 italesætter, er, når indsatser ikke effektueres hurtigt:

Oftest vil de unge gerne have noget hjælp. Og man kan sige, hvis der går for lang tid, hvor man ikke får hjælp og man oplever for mange møder, hvor man føler, man har spildt sin tid, og man kan blive ved med at gå på gaden og lave ballade, uden at man bliver mødt med noget, – så oplever jeg også en tiltagende opgiveness og hårdhed hos de unge (K1, s.28)

K1 oplever de unge som mere opgivende og hårde, når tiltag ikke iværksættes med en vis hurtighed. En tredje udfordring, for K1 er, når de unge oplever for mange skift. K1 fremhævede tidligere vigtigheden af, at det kun var de fornødne fagprofessionelle, der skulle inddrages med henblik på ikke at generere kriminalitet. Det kan derfor tolkes som en udfordring, hvis der i personalegrupperne er mange skift.

6.3 L1, L2, L3, L4 og KL's oplevelser af udfordringer

Blandt aktørerne fra skole- og klubregi opleves der forskellige udfordringer. Afsnittet inddeles i underafsnit med overskriften på den udfordring, som bliver belyst.

6.3.1 Udfordringer ved egen praksis

L2 kan opleve en diskrepans mellem skolebestyrelsens retningslinjer for, hvordan skolelærerne bør udmønte deres arbejde og de metodiske redskaber, som anvendes på skolen: ”De trænger til et eftersyn (skolebestyrelsen) i forhold til måden, GP beskriver, man i højere grad bør reagere” (L2, s.74). L2 oplever, at skolebestyrelsens retningslinjer og principper for, hvordan der bør reageres, ikke stemmer overens med den nye implementering af Genoprettende Praksis. Ifølge L2 foreskriver retningslinjerne udelukkelse og straf, hvilket kan siges at være en modsætning til GP, der tilsigter forståelse og inklusion. Både L1, L2 og L3 er bekymrede for det nye Ungdomskriminalitetsnævn og tiltagets funktionelle rolle. Ungdomskriminalitetsnævnet er en politisk beslutning vedtaget pr. lov, der stiller krav til forskellige aktørers ageren, herunder skolelærernes. Aktørerne er bekymrede for, at der vil kunne ske en kriminalisering af helt unge, da de politiske rammesætninger stiller krav om anmeldelser af fx slåskampe i skolegården, som man tidligere har kunnet løse i skoleregi via pædagogiske tiltag, dialog og fornyeligt via GP.

6.3.2 Udfordringer i det koordinerende arbejde på tværs af aktører

L4 oplever, at der til tider kan gå lang tid fra en bekymring om en ung italesættes, til at den unge får den fornødne støtte:

Uden at lyde for meget negativ så tænker jeg, hvor hurtigt går processerne egentligt i det her samarbejde? Hvis der er et barn, som du er bekymret for, hvor lang tid går der så før, at det her barn kan få hjælp? Det synes jeg går virkelig langsomt – jeg savner, at det gik lidt hurtigere—Der kan gå 6 måneder før der sker noget, og for barnet kan det føles som om, at kommunen er ligeglad med én, selvom de ikke er det. Der mangler masser af kommunikation. Den ene tror den anden skal gøre det og omvendt (L4, s.115+116)

For L4 mangler der kommunikation blandt de tværfaglige samarbejdspartnere. KL og L4 fremhæver begge, at der ved italesættelsen af bekymringer skal fremgå, hvilke aktører der skal handle i den konkrete sag, men at dette ikke altid imødekommes. Ifølge KL og L4 kan processen fra tale til handling sommetider være udfordrende og langtrukket. L4 mener, at det kan have negative konsekvenser for den unge, som ikke oplever at blive taget hånd om. En anden udfordring L4 italesætter, er når der ikke bliver lyttet til hans faglige vurderinger:

nu har vi lige haft en case med en ung dreng, hvor vi under et koordinationsmøde anbefalede én bestemt mentor. Vi kunne alle se hinanden i øjnene og sige, at denne her person ville være den bedste til at varetage opgaven, men alligevel ender det med at blive en anden. Og ikke fordi jeg har noget imod denne person, men jeg vidste bare at personen, som vi anbefalede, ville være så perfekt for den unge, så den unge kunne få nogle succesoplevelser og spejle sig i en rollemodel. Men det skete ikke, og hvad skete der så efterfølgende? 6-7 måneder efter er der ikke sket nogen resultater som sådan. Det er frustrerende, at der ikke bliver lyttet til dem, der er i feltet (L4, s.116)

Koordinationsmøderne har ikke nogen beslutningskompetence, hvorfor den egentlige beslutning og effektivering kan siges, at ligge andre steder. Dette kan også stille øget krav til, at der sker samarbejde, koordinering og tæt opfølgning udover koordinationsmøderne.

6.3.3 Forskellige syn på effektiviteten af indsatser

Det er min opfattelse, at der ikke altid er enighed blandt aktørerne om effektiviteten af indsatser. Blandt aktørerne fra skoleregi er der mange holdninger til zoneforbuddet. L1, L3 og L5 mener ikke, at politiets måde at løse problematikken i centrum er hensigtsmæssig. For L4 kan det være problematisk, når de unge mødes med strafferetlige sanktioner, da han mener, det igangsætter negativladede processer: ”At de får en plet på straffeattesten, gør det kun værre, for så er de jo straffet én gang. De kommer aldrig ud af det her..” (L4, s.117). L4 kan siges at problematisere en forøget risiko for recidiv. Med udgangspunkt i L4’s udtalelse kan zoneforbuddet muligvis aktivere nogle utilsigtede mekanismer. Der kan ske en reducere af opbygning af moralske barriere, hvis tiltaget udløser en følelse af, at de unge ikke har lyst til at agere med loven, fordi de føler sig uretfærdigt behandlet (Bjørge, 2016, s.17). Sat på spidsen kan indsatsen øge rekrutteringen til kriminelle miljøer, hvis de unge føler sig uretfærdigt behandlet og derfor distancerer sig fra det konventionelle samfund og søger mod personer og miljøer, som har fået samme ”stempling”. L1 giver udtryk for, at tiltaget kan øge risikoen for at kriminalisere de unge. Ifølge L1, er der ikke behov for indsatser, som indeholder et afskrækkende element, når det handler om børn og unge. For L1 bør der være forskel på de indsatser, der iværksættes, når der er tale om børn og unge contra voksne. L4 sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt lokalpolitiet har forsøgt at tilgå problematikken på andre måder:

.. hvor meget har man egentlig inddraget forældrene, klubberne og de mennesker, som er på gaderne, før man kan sige, at man har prøvet alt? Så jeg tror det med, at man tager de her proaktive samtaler, hvor man får barnet til at stille sig foran forældrene og sige; ”nu er du måske heldig, men om et år så er du 15 år og hvad så? Så kan jeg ikke stå her som politibetjent og prøve, om jeg kan få dig ud af det. For så er der en lov og nogle regler, som vi skal følge, og der kan jeg ikke stå og beskytte dig – men det kan jeg lige nu. Du er stadig ung, jeg vil gerne hjælpe dig – det skal du forstå”. Sådan nogle samtaler i stedet for at man bare anholder, ligger folk ned i håndjern, skriver cpr.nr, forældrene får et opkald – det hjælper ikke (L4, s.118).

Ifølge L4 bør lokalpolitiet vægte de proaktive samtaler. L4's udtalelse kan sætte en refleksion i gang om, hvorvidt der blandt aktørerne er viden om, hvilke tiltag forskellige aktører har forsøgt iværksat. P giver selv udtryk for at have forsøgt at påtale udfordringer via dialogens vej. Politiet er underlagt lovgivningsmæssige rammesætninger, som kan have betydning for, hvordan lokalpolitiet tilgår kriminalitetsforebyggelse. Politiet skal fremme tryghed, sikkerhed og orden i samfundet gennem forebyggende, hjælpende og håndhævende virksomhed. Politiet er i modsætning til de andre aktører forpligtet til at reagere med sanktioner og straf. Ifølge L3 står lokalpolitiet i en situation, hvor zoneforbuddet kan anses som den eneste mulige løsning for at skabe ro for de erhvervsdrivende og andre beboer i nærområdet:

Politiet gør deres absolut bedste under de forudsætninger, som de har – hvad skulle de ellers gøre? Så jeg forstår det og tror desværre også, at det måske er den bedste løsning her og nu for at skabe noget fred, men det fjerner ikke problemet. Du udsætter det, og flytter det andre steder hen. Men jeg forstår og anerkender indsatsen, men synes bare at det er træls, at der ikke er andre muligheder (L3, s.106)

Selvom L3 kan have forståelse for politiets ageren, stiller han spørgsmålstejn ved indsatsens effektivitet. Ifølge L1 og L3 bliver problematikkerne blot flyttet til andre områder i byen, hvor zoneforbuddet ikke gælder:

..de rykker bare ti skridt længere ned ad gaden. Jeg tænker ikke, det er sådanne ting som hjælper. Man laver bare et skræmmebillede lige her, og så rykker de bare lidt væk – lige som man fx har set på Christiania. Så rykker problematikken bare et andet sted hen, fordi de her mennesker har brug for spændingen, pengene, rusen, alt det.. .. jeg tænker bare, der er jo ligesom, når man flytter bænken. Vi har også en masse som sidder rundt omkring og drikker sammen. Den ”bænk” har jo været mange steder, – det rykker jo bare. Jeg

ved ikke helt, hvad man skal gøre, men man kan ikke bare tage noget fra dem – man skal tilbyde dem noget

(L1, s.59+60)

L1 mener ikke, at de enkelte afskrækkes fra at begå kriminalitet, hvis handlingerne er forbundet med spænding og/eller økonomiske incitamenter. L1 begrundet det med, at de unge der begår kriminalitet ikke tilbydes et alternativ, hvilket i forrige kapitel blev italesat som væsentligt ved kriminalitetsforebyggelse. L1 ser DKE og klubsocialrådgiverens tilgang til kriminalitetsforebyggelse som mere lovende end lokalpolitiets:

det som jeg har hørt, DKE og klubsocialrådgiveren gør, synes jeg er nogle rigtig gode indsatser, fordi de netop prøver at stille noget andet i stedet for. De arbejder virkelig med de unge, hvor de medtænker, hvad de unge ellers kunne få tiden til at gå med. Jeg tænker, det er vejen frem i stedet for, når man høre det politiet laver.. politiet laver bare forbud, og det må de ikke – det tænker jeg ikke hjælper (L1, s.61)

L1 er ikke enig i lokalpolitiets måde at tilgå kriminalitetsproblematikker og fremhæver, at lokalpolitiet til tider kan modarbejde de andre kriminalitetsforebyggende indsatser, som implementeres. Et andet tiltag, der er delte meninger om, er de kontingentfrie klubber:

..nu er vi en kommune som før i tiden har været rigtig gode til at have et velfungerende klubliv, nu er alle klubber frie klubber, hvor børnene kan komme og gå som de vil uden, at de behøver at registrere sig. De behøver dårlig nok at opgive deres navn, hvilket gør, at man har svært ved at holde tråd i, hvem det er der bevæger sig hvor. Er der problemer et sted, kan man frit flytte til et andet sted. Det vil sige, man kan hele tiden flytte, så der går lang tid, før de reelle problemer bliver opdaget (L3, s.87)

L3 mener, at det at de unge i dag, frit kan benytte sig af alle byens klubtilbud, kan gøre det svære for fagprofessionelle at opdage unge i mistrivsel og skabe relationer. Det er tidligere nævnt, at tilknytning til positive voksne kan minimere unges tilbøjelighed til at begå kriminalitet. Det er også nævnt, at nogle unge kan have forældre, der af forskellige grunde ikke kan støtte dem i en udvikling væk fra kriminalitet. Hvis dette er korrekt, kan det tolkes som en udfordring, at man svækker de unges muligheder for at opnå tilknytninger, der kan understøtte en positiv udvikling.

En anden udfordring som L3 italesætter, er manglende synlige fagpersoner i ydretimerne:

Jeg savner personligt selv, at der er noget synlighed i gadebilledet, for hvem er det de skal spørge om hjælp/råd fra efter kl. 15, hvor alle er gået hjem? Jeg synes, at det er blevet meget værre i de miljøer som ikke oplever gadeplansmedarbejdere. Så det synes jeg er noget af det som mangler.. Natteravnene er jo én ting, de er frivillige som går ude – men det er også nødvendigt, at der er nogle professionelle med – i hvert fald torsdag, fredag og lørdag, hvor de fleste ting sker.. (L3, s.103)

Ifølge L3 bør der afsættes ressourcer til gadeplansmedarbejdere, ligesom L3 fremhæver, at ressourcerne skal anvendes på fagpersoner. Hvis man har en antagelse om, at kriminalitet opstår i ydretimerne, kan der være flere fordele ved at sætte ressourcer af til gadeplansmedarbejdere. Medarbejderne kan via en interaktion med de unge i aften- og nattetimerne have indflydelse på unges ageren.

6.4 B's oplevelser af udfordringer

B har arbejdet som boligsocialmedarbejder i Albertslund i 20 år. Jeg spørger B, om hun kan se forandringer i de problematikker, hun oplever i dag, end da hun startede som boligsocialmedarbejder. Ifølge B, er det de samme problemstillinger, som gør sig gældende. B fremhæver, at der i byen er tale om en reproduktion, hvor familier der tilegner sig ressourcer flytter ud, og nye familier med udfordringer flytter ind. B giver endvidere udtryk for et manglende overblik over byens kriminalpræventive arbejde:

..der er rigtig mange ting der bliver sat i værk. Albertslund er jo egentlig en forholdsvis lille kommune med knap 30.000 beboere og alligevel oplever jeg en kommune med virkelig mange tilbud.. Albertslunds opgave handler rigtig meget om, for dem der er ansat, at få koordineret hvem der gør hvad, for netop at sikre at vi ikke er ineffektive.. det er utroligt svært at få overblikket. Hver gang man tror, man har overblikket, så er der sket en ændring eller nogen er skiftet ud. Det synes jeg faktisk er kendetegnet.. Jeg husker, da jeg blev ansat. Jeg gik ind og fandt ud af, hvad der var af aktiviteter og tilbud og tænkte; ”hold da op, der er meget. Hvad fanden skal jeg lave?” (B, s.159).

Med udgangspunkt i B's udsagn kan det manglende overblik påvirkes af udskiftning i personalegrupperne og den enkelte fagpersons usikkerhed om egen rolle i det kriminalpræventive arbejde. Udfordringerne kan få betydning i forhold til kontinuitet og dermed den overordnede koordinering.

6.5 Delkonklusion: Hvilke udfordringer oplever aktørerne?

Kapitel 6 er en analyse af, hvilke udfordringer undersøgelsens aktører oplever i det kriminalpræventive arbejde i Albertslund. Blandt aktørerne peges der på forskelligartede udfordringer. Der er stor forskel på, hvor mange udfordringer der italesættes blandt aktørerne. Som nævnt i delkonklusionen til kapitel 5, kan de forskellige udfordringer influeres af de forskellige praksisser, som netop giver grobund for forskellige handlemuligheder og måder at tænke forebyggelse på.

P: kan opleve bekymringssamtalerne som ”at slå i en pude”. Det er svært for P at forebygge kriminalitet blandt unge, hvis den unges egne forældre er indblandet i kriminalitet, eller hvis de unge har et problem med politiet. Ifølge P kan det være udfordrende, når lokalpolitiet skal kontrollere, om unge med tildelt zoneforbud overholder dette. Der vides endnu ikke, om tildeling af zoneforbud kan forebygge kriminalitetsproblematikkerne i centrum. Som lokalbetjent har P mange tværfaglige samarbejdspartnere. P oplever samarbejdet med DKE som mere væsentligt for hans arbejde end samarbejdet med skolerne. For P er samarbejdet med skolerne først relevant, når der er tale om unge, der er på vej ud på et skråplan. Koordinationsmøderne kan for P forekomme lange, når møderne centrerer om elevernes fraværsproblematikker og faglige niveau i skolerne.

K1 og K2: K1 oplever, at varetagelsen af forebyggelsesteknisk rådgivning kan udfordres af manglende samarbejdsvillighed hos andre aktører. K1 oplever endvidere, at for mange skift i personalegrupperne kan føre til, at de unge bliver mere opgivende, hvilket kan udfordre forebyggelsen af kriminalitet. K2 oplever de unge som fastlåste i deres miljøer og derfor svære at motivere til en anden livsstil. Hvis forældrene er af den opfattelse, at K2 ikke skal blande sig og/eller hvis der ikke opleves motivation for samarbejdet, afsluttes sagen. K2 venter i stedet på, at politiet har mulighed for at sætte ind. For K2 er der behov for en mere konsekvensorienteret tilgang over for disse unge, og K2 oplever ikke kommunens hidtidige sanktionsmuligheder som hensigtsmæssige. Der er også lovgivningsmæssige og organisatoriske rammesætninger, som

påvirker K2's måde at udmønte kriminalitetsforebyggelse. Kommunens skærpede underretningspligt og arbejdsbyrden kan udfordre K2's relation til de unge. For K2 kan mere tid og ressourcer afsat til samtaler være med til at effektivisere hendes kriminalpræventive arbejde. K2 oplever også udfordringer i vurderingen af, hvilke foranstaltninger som er mest hensigtsmæssige for den enkelte unge.

L1, L2, L3, L4 og KL: L2 oplever diskrepans mellem skolebestyrelsens retningslinjer for, hvordan skolelærerne bør udføre deres arbejde, og de metodiske redskaber som anvendes på skolen. L2 oplever, at skolebestyrelsens retningslinjer og principper tilsigter udelukkelse og straf, hvor metoder som GP tilsigter forståelse og inklusion. L1, L2, L3 og L4 er bekymret for, om Ungdomskriminalitetsnævnet kan udfordre måden, som skolerne ønsker at arbejde kriminalpræventivt, og at flere unge kriminaliseres. Der opleves øgede krav til anmeldelse af konflikter, som tidligere har kunnet løses i skolemæssigt regi. For L4 udfordres arbejdet med de unge af den manglende kommunikation blandt de tværfaglige samarbejdspartnere.

Koordinationsmøderne har ingen beslutningskompetence, hvorfor den egentlige beslutning og effektivering ligger andre steder, hvilket også kan forhale processen. L4 og L1 oplever, at politiets iværksættelse af zoneforbud kan modarbejde deres måde at arbejde med kriminalitetsforebyggelse. De unge mødes med strafferetslige sanktioner, som ifølge L4 kan igangsætte negativladet processer, hvis de unge føler sig uretfærdigt behandlet. L2 og L3 mener ikke at zoneforbuddet kan forebygge kriminalitet. Ved overtrædelse af zoneforbuddet straffes de unge, og de tilbydes ikke et alternativ til deres handlinger, hvilket L2 og L3 anser for væsentligt. L3 peger på de forebyggelsesmæssige udfordringer ved kontingentfrie klubber. Ifølge L3 kan det være svære for de fagprofessionelle at opdage unge i mistriksel og skabe relationer til dem, når de unge ikke er tilknyttet ét klubtilbud. L3 ser også en udfordring i manglende synlige fagprofessionelle i ydretimerne, og mener, at gadeplansmedarbejdere kan optimere det kriminalpræventive arbejde.

B: oplever ikke at de problemstillinger som Albertslund står over for reduceres eller forandres. For B handler det om, at familier med ressourcer flytter ud, og at nye familier med udfordringer flytter til. B oplever Albertslund som en kommune med mange tiltag og fremhæver, at det til tider kan være udfordrende at skabe overblikket over det kriminalpræventive arbejde og hvilke muligheder, som findes.

Kapitel 7: Konkluderende diskussion

Jeg har valgt at afslutte projektet med en konkluderende diskussion, som har til formål at diskutere undersøgelsens teoretiske perspektiver samt besvare undersøgelsens problemformulering. Kapitlet inddeles i fire afsnit. De første tre afsnit anskues via tre teoretiske perspektiver, som diskuterer de kriminalitetsforståelser, der er kommet frem i analysen. Det fjerde afsnit afrunder projektet med nogle afsluttende pointer med udgangspunkt i Bjørgos holistiske forebyggelsesmodel.

7.1 Diskussion af stempling

Undersøgelsens resultater diskuteres her ud fra et stemplingsteoretisk perspektiv. Det er den overvejende holdning blandt aktørerne, at sanktionering og stempling som afviger ikke virker forebyggende. At denne holdning er fremtrædende kommer f.eks. til udtryk, når K1 i hver enkelt sag vurderer, hvorvidt det kan være stigmatiserende for den unge at tilknyttes en mentor fra DKE. Tilknytningen til DKE skal ikke medføre, at unge ændrer selvopfattelse og i højere grad end tidligere, betragter sig selv som kriminel aktør. Det kan også ses på måden, aktørerne taler om politiets zoneforbud, det strafferetlige system, deres grundlag for ikke at overbehandle i sager og formålet med Ungesamrådet. At flere af informanterne er uenig i lokalpolitikets måde at løse problematikken i centrum, kan skyldes den overvejende holdning om, at straf ikke virker kriminalitetsforebyggende. Aktørerne ser snarere straf som kriminalitetsgenererende. Det kan naturligvis opleves blandt disse aktører, at andre fagpersoner som fokuserer på tiltag, der indeholder sanktioner eller tiltag, hvor der er risiko for, at de unge stemples, modarbejder deres kriminalpræventive arbejde. Ifølge Becker er det afgørende i processen med at opbygge afvigende adfærd, at unge straffes og offentlig stemples som afvigere (Becker, 1963, s.31). Med udgangspunkt i Becker kan vi som samfund være tilbøjelige til at forbinde et afvigende træk med en generaliseret symbolsk værdi, hvor man automatisk antager, at dets bærer besidder andre uønskede træk (Becker, 1963, s.33). Hvis de unge udvikler et negativt selv billede, eller opbygger en dominerende historie om at være kriminel på baggrund af samfundets stempling, kan det medføre, at de unge trækker sig fra samfundet, og i stedet opsøger andre unge i lignende situationer. Alle unge besidder unikke egenskaber, og derfor bør man ikke lade enkelte handlinger definere den unge. Når en lovovertrædelse er opdaget, er meningen ifølge Braithwaite, at de unge påføres en *shaming by reintegration*, hvor det er handlingen og ikke den unge, der problematiseres (Cullen et al., 2014, s.258). Med udgangspunkt i Becker og Braithwaite er der gode grunde til, at aktørerne fokuserer på løsningsmodeller, som opererer uden for det strafferetlige system, og løsningsmodeller hvor unge

undgår en offentlige tilkendegivelse, som afviger. En løsningsmodel hvor dette undgås er via genoprettende praksis. Albertslund har til hensigt at være en genoprettende by, og det metodiske værktøj har spredt sig fra DKE til nu at fungere i skole- og klubregi. Der er flere af undersøgelsens aktører, som medtænker genoprettende praksis i måden, de arbejder kriminalitetsforebyggende. Ved genoprettende praksis fokuseres der på Braitwaites pointe om at adskille den unges handling fra personen; *"what we call "separating the dead from the doer"* (Costello, et al., 2009, s.5). Der sendes på én gang et budskab om, at den enkeltes adfærd er uacceptabel, men også at den enkelte skal inkluderes og ikke ekskluderes. Unge som gentagne gange defineres som de "besværlige unge" sidder ofte fast i et adfærdsmønster, som de ikke selv ved, hvordan de skal ændre (Costello, et al., 2009, s.6). Ved anvendelse af GP forsøger aktørerne gennem forskellige tilgange at støtte de unge i adfærdsendringer. Det kan være af stor betydning, når skolerne forsøger at gøre *cirkler* til en regelmæssig del af skoleklasserne. Formålet er ikke kun at håndtere adfærdsproblemer og konflikter, men at indføre et dagligdags værktøj der kan forbedre kommunikationen i den enkelte klasse og bidrage til større følelse af fællesskab. Forestillingen er, at de unge vil være mere tilbøjelig til at udmærke sig, hvis de føler sig mere forbundet til skolen. Ved implementering af GP i skolerne har lærerne også fået nye måder at indtænke deres rolle og nye måder at interagere med eleverne på. At lærerne tilgår deres arbejde efter principperne i GP kan minimere de stemplingsprocesser, som kan forekomme ude på skolerne. Som sagt er afvigelse socialt konstrueret, og vi er som samfund selv med til at italesætte, hvem der er afvigere, og hvem der ikke er. Kort sagt kan det at definere nogen som kriminelle være med til at skabe kriminelle. Med GP som tilgang er det min opfattelse, at dette forsøges undgået.

7.2 Diskussion af uformelle og formelle kontroller

Flere af aktørerne anser opbygning af moralske barriere som et væsentligt element, når kriminalitet skal forebygges. Der kan blandt aktørerne være forskellige syn på, hvordan de moralske barrierer skal opbygges. Er det gennem socialisering med positive voksne? Eller er det gennem lovgivning? Eller kan det være begge dele? Med udgangspunkt i Hirshi er det særligt gennem de uformelle kontroller, at kriminalitet forebygges. Grundsynet er, at alle mennesker kan være motiveret for at begå kriminalitet, da mennesket fra naturens side er disponeret til at handle selvisk. Gennem opvæksten kontrolleres vi gennem sociale bindinger til at afholde os fra kriminalitet. Unges kriminelle handlinger kan være et udslag af manglende sociale bindinger til det konventionelle samfund. Hvis det skal oversættes til, hvordan vi i praksis kan rammesætte

kriminalitetsforebyggelse, bør der fokuseres på at skabe og styrke de sociale bånd, som kontrollerer vore handlinger, når vi fristes til at begå kriminalitet (Pratt et al., 2011, s.58). Hvis man vil øge *attachment*, kan der være fordele ved, at K1 gennem sin praksis har fokus på, at unge skal kobles til den nærmeste professionelle. Det samme er gældende for L1, L2, L3 og L4, der ude på skolerne har fokus på relationsdannelse. Samtidig har skolerne fokus på at italesætte rigtig og forkert handlemåde. Fordelen er, at hvis en ung har en god tilknytning til en skolelærer og ender i en situation, hvor den unge fristes til at begå kriminalitet, kan den unge afholdes fra at gøre det, hvis tanken ”han bliver sur på mig, hvis jeg gør det”, opstår. Dette kan opnås, hvis der på den ene side er skabt en emotionel tilknytning mellem den enkelte skolelærer og den unge, og hvis den unge på den anden side er vidende om skolelærerens definition af normativ handlen. Aktørerne anser også forældrene som vigtige at inddrage, da forældrene også kan være med til at påvirke den unges handlemønster. Aktørerne fremhæver, at det i nogle tilfælde kan være svært at sikre ændring af den unges adfærd gennem forældrene. Hvis forældrene af forskellige grunde ikke har kunnet skabe en emotionel og positiv tilknytning til de unge, kan det i et kriminalitetsforebyggende perspektiv være endnu vigtigere, at aktørerne har fokus på at skabe relationer til de unge. Når det handler om *commitment* og unge, kan følelsen af skam over for venner afholde unge fra at begå kriminalitet. For at fremme denne skamfølelse kan det være vigtigt, at den unge danner relationer, hvor kriminalitet anses for skamfuldt. Aktørerne bygger bro til aktiviteter, hvor den unge har mulighed for at socialisere sig med unge, som ikke er involveret i kriminalitet. *Involvement*, har aktørerne fokus på, når der ved brobygning til aktiviteter forsøges at udfylde unges hverdag med konventionelle aktiviteter. Hvis unge har travlt med at gå i klub, spille fodbold eller have et fritidsjob, vil tiden til kriminalitet minimeres. Selvom Hirshi anser de lovgivningsmæssige rammesætninger som normsættende mindre betydningsfulde anser Bjørge dem for virkningsfulde. Det nye Ungdomskriminalitetsnævn har indflydelse på de fleste forebyggelsesaktørers arbejdsgange. Ungdomskriminalitetsnævnet er det tiltag, der blandt aktørerne er flest modsatrettede holdninger til. I kapitel 6 blev det belyst, at særligt aktører fra skoleregi er skeptiske overfor tiltaget. Andre aktører som K2 og P ser flere fordele end ulemper. K2 og P ser ikke nævnet som en straf, men et middel til hensigtsmæssig sanktionering. For P er der behov for konsekvenser over for helt unge lovovertrædere. Hans oplevelse er, at der hidtil ikke har været mulighed for at handle overfor dem. P og K2 oplever, at det nye politiske tiltag vil kunne give flere handlemuligheder i deres kriminalpræventive arbejde. K2 oplever, at de tidligere har forsøgt at arbejde med familier, som ikke ønskede hjælp, og derfor måtte vente på at politiet havde mulighed for at gribe ind.

Ungdomskriminalitetsnævnet giver mulighed for at gribe ind tidligere med forskellige tiltag overfor disse unge. Ud fra Bjørgos antagelse om at også formelle kontroller kan virke moraldannende, kan der være mulighed for, at Ungdomskriminalitetsnævnet også kan være med til at forebygge kriminalitet. I takt med at den nye lov implementeres, kan det diskuteres, om man kriminaliserer handlinger som slå og spark i skolegården. Bjørge kommer med eksempler på, hvor kriminalisering af forskellige handlinger har vist positiv virkning. Bjørge nævner f.eks. rygning på offentlige steder, og at forældre må slå deres børn. Når Bjørge fremhæver disse, kan det være for at illustrere, hvordan kriminalisering af handlinger også kan være med til ændre samfundets normsætninger. Ved at rammesætte en ny lovgivning kan der også være mulighed for at påvirke den enkeltes morale. Noget som før er set som okay kan efter noget tid anses som moralsk forkasteligt.

7.3 Diskussion af afskrækkelse

Der er i de forrige diskussionsafsnit blevet diskuteret, hvorfor aktørerne ikke ser strafferetlige sanktioner som anvendelige i det kriminalpræventive arbejde. I dette afsnit bliver det diskuteret hvorfor og hvordan, afskrækkende tiltag som strafferetlige sanktioner kan virke kriminalitetsforebyggende. Inden for kriminologien er der forskellige kriminalitetsforståelser, og der vil også være forskellige perspektiver på, hvordan kriminalpræventive indsatser bør udmøntes i praksis. Bjørge mener, at hvis det ikke er muligt at opbygge moralske barriere mod kriminalitet kan afskrækkelse ske gennem trussel om negative sanktioner (Bjørge, 2016, s.18). I løsningen af kriminalitetsproblematikken nær byens centrum forsøger lokalpolitiet at ændre de unges motivation for kriminalitet gennem trusler om fængselsstraf. Tilgangen kan stå i modsætning til den primære fremgangsmåde aktørerne ønsker at benytte. P har oplevet, at der til tider er behov for en mere konsekvensorienterede tilgang over for unge, der begår kriminalitet. Det skal pointeres, at flere af aktørerne er enige i dette synspunkt, og at mangel på konsekvensorienteret tilgang kan udfordre forebyggelsesarbejdet. Der kan dog være forskel på aktørernes konsekvensorienterede tilgange. Ifølge Bjørge bør afskrækkelse altid være et element, som integreres ved kriminalitetsforebyggelse. Hvis lokalpolitiet ønsker at zoneforbuddet skal være kriminalitetsforebyggende, kan det være vigtigt at sikre, at straffen forekommer (certain), at straffen har en negativ påvirkning (serve) og at straffen forekommer hurtigt (swift). At straffen skal forekomme, er en vigtig pointe indenfor afskrækkelsesteori. Der er flere empiriske undersøgelser som påpeger, at den afskrækkende effekt falder, hvis den ikke forbindes med en øget mulighed for opdagelse. Straffen skal fremtræde overfor unge, som ikke overholder zoneforbuddet. Den individuelle og almene prævention træder

formentlig først i kraft, hvis straffen effektueres. Forklaringen er, at hvis de unge som overtræder zoneforbuddet straffes, kan de afskrækkes fra at gøre det igen. Ved at straffe unge som overtræder zoneforbuddet, kan formålet også være at afskrække andre unge fra at begå kriminelle handlinger, fordi de oplever, hvilke konsekvenser der kan være ved lovovertrædelser. Ved undgåelse af straf oplever de unge ikke konsekvenserne, som kan være forbundet med selve straffen. Derfor kan man blive nødt til at slå ned, når de unge overtræder loven, da der ved undgåelse af straf kan ske en u hensigtsmæssig form for læring. Ved undgåelse af straf kan unge lære, at der også er fordele ved ens kriminelle handlinger og derfor kontinuerligt fortsætter. Ifølge Stafford og Warr er det kombinationen af direkte og indirekte erfaringer med både straf og undgåelse af straf, som har indflydelse på, om unge afskrækkes fra kriminelle handlinger. Ifølge Stafford og Warr er der større risiko for, at kriminalitet gentager sig hos de lovovertrædere, som undgår straf. Hvis politiet ikke har mulighed for at straffe alle der overtræder zoneforbuddet, kan de unge der undgår straffen opleve en vinding, som ikke opfordrer til et liv væk fra kriminalitet. Om zoneforbuddet har en afskrækkende effekt, kan både afhænge af unges direkte og indirekte erfaringer med straf og undgåelse af straf. Ud fra dette perspektiv kan der være brug for retshåndhævelse, straf og sanktioner. Dette gælder både for at afskrække unge der begår lovovertrædelse fra at begå kriminalitet igen, og for at unge generelt ikke motiveres til kriminelle handlinger. Det er også vigtigt, at straffen har en negativ påvirkning på de unge. At L1 fremhæver, at der ved zoneforbud laves et skræmmebillede kan også siges at være hovedpointen inden for teorier om afskrækkelse. Der appelleres til unges frygt for negative konsekvenser ved lovovertrædelse. Kriminalitet kan anses som mindre fristende, hvis omkostningerne ved den kriminelle handling hæves. At afskrækkelsesteoretikere kan se unge som rationelle individer, der kalkulerer fordele mod omkostninger, kan gøre det endnu vigtigere at hæve omkostningerne ved lovovertrædelser. De unge kan opveje straffen, der er forbundet med lovovertrædelsen med fordelene, som den unge opnår ved den kriminelle handling. I lokalpolitikets tilfælde har det ikke haft den ønskede effekt at sanktionere med bøder. Det blev nævnt i analysen, at problematikken i centrum ikke kun omhandler uroskabende adfærd, men også salg af hash. Der kan her være en antagelse om, at gevinsten ved at sælge hash kan opveje omkostningerne ved bøder. Der er flere af aktørerne der fremhæver, at nogle unge er ligeglade med bøder, da deres fortjeneste ved kriminelle handlinger opvejer bøderne. At politiet derfor har valgt at straffe med fængsel kan skyldes et forsøg på at hæve omkostningerne ved lovovertrædelser. Sidste komponent er, at straffen skal forekomme hurtigt. Det skal sikre, at de unge forbinder lovovertrædelsen med de tildelte sanktioner. Ved tiltag som tilsigter et afskrækkende

element, kan det være vigtigt altid at sikre, at straffen forekommer, at straffen har en vis hårdhed, og at straffen forekommer hurtigt. Hvis zoneforbuddene ikke håndhæves, kan truslen om fængselsstraf siges at miste sin afskrækkende virkning. Dette gælder både i forhold til den individuelle og almene prævention.

7.4 Afsluttende pointer

Hvad er det helt præcist, vi kan udlede ud fra de tre forrige diskussionsafsnit i forhold til den overordnede problemformulering?

Hvilke faktorer opfatter aktører, der arbejder med kriminalitetsforebyggelse i Albertslund, som betydningsfulde i forhold til at forebygge unges udvikling af kriminel adfærd? Og hvordan stemmer dette overens med aktørernes kriminalitetsforståelser og selve måden, der arbejdes på i praksis?

For alle aktørerne er tillid og relationsdannelse de vigtigste midler til forebyggelse af kriminalitet. Det kan ud fra analysen konkluderes, at kommunikation, relationsdannelse, opbygning af normative barriere mod kriminalitet, ressourceorienteret tilgang, brobygning til konventionelle aktiviteter, proportionalitet mellem den unges livssituation og foranstaltninger, samt vigtigheden i at adskille personen fra personens handlinger, er faktorer, som aktørerne opfatter som betydningsfulde til forebyggelse af kriminalitet. Opsummeret kan det siges, at aktørernes primære tilgange tilsigter inkludering frem for ekskludering. Ved kriminalitetsforebyggelse handler det for aktørerne om at fokusere på de unikke egenskaber ved den enkelte unge, og styrke den unges forskellige tilknytninger til det konventionelle samfund. Det er min vurdering, at der kan forekomme situationer, hvor aktørerne anvender tilgange, som er i uoverensstemmelse med de faktorer, som italesættes som værende betydningsfulde til forebyggelse. Her er politiets zoneforbud et godt eksempel. P sætter sin lid til tillidsfulde relationer, men iværksætter også andre tiltag, da han har erfaring for, at hans primære tilgang ikke altid giver de tilsigtede forebyggende resultater. Både P og K2 fremhæver, at der til tider er behov for en mere konsekvensorienteret tilgang over for unge, der bryder loven. De resterende aktører kan til en vis grad være enig i dette, men mener ikke, at det bør ske gennem strafferetlige tiltag. Faktorerne som aktørerne opfatter som betydelige ved kriminalitetsforebyggelse stemmer overens med de kriminalitetsforståelser, som tilkendegives i analysen. Det stemmer overens med en kriminalitetsforståelse om, at vi som samfund kan være med til at forstærke afvigelsen, hvis unge offentlig stemples som afvigere eller kriminelle og påføres

strafferetlige sanktioner. Når aktørerne fokuserer på, at tiltag skal være mindst muligt indgribende, er det fordi aktørerne er opmærksomme på, at de gennem deres arbejde ikke bidrager til en yderligere stempning af de unge. Det stemmer også overens med kriminalitetsforståelsen om, at manglende eller svage bindinger til samfundet kan gøre det nemmere for de unge at tage valget om at begå kriminalitet. P og K2's udtalelser om forebyggelse gennem konsekvensorienterede tilgange stemmer overens med kriminalitetsforståelsen om, at strafferetlige sanktioner både kan afskrække lovovertrædere og det generelle samfund fra at begå kriminalitet. Selvom der blandt aktørerne er viden om, hvordan der bedst forebygges, kan det antages, at det ikke altid stemmer overens med måden, aktørerne praktiserer det kriminalpræventive arbejde. Der kan også være ting i praksis, som udfordrer måden, aktørerne ønsker at arbejde på. Med disse ord vil jeg afslutningsvis udlede nogle sidste pointer til den konkluderende diskussion, som tager udgangspunkt i tankerne bag Bjørgo's model til forebyggelse af kriminalitet i praksis.

7.4.1 Første pointe

Faktorer der anses for betydningsfulde til forebyggelse af kriminalitet kan udfordres af kompleksiteten i praksis

Det kan ud fra datamaterialet konkluderes, at selvom der ud fra forskellige tilgange forsøges at aktivere bestemte mekanismer, er det ikke altid sikkert, at der kommer de ønskede resultater ud af det i praksis. Virkningerne af foranstaltninger er kontekstafhængige, da nogle foranstaltninger kan være effektive for nogen personer og ikke for andre. Kriminalitetsforebyggelse er en kompleks størrelse, hvilket aktørerne problematiserer. Dette blev tydeligt i kapitel 6, da aktørernes udfordringer i det kriminalpræventive arbejde, blev italesat. Der kan f.eks. være forhold ved den unges livssituation, som kan modarbejde. Der kan endvidere være manglende kommunikation og koordinering blandt aktørerne, men også lovgivningsmæssige og organisatoriske udfordringer, som kan påvirke hvordan det kriminalpræventive arbejdes udmøntes i praksis. I nogle af aktørernes tilfælde har det ført til anvendelse af andre metoder. P forsøger f.eks. at afskrække ved trussel om fængselsstraf, mens K2 afbryder sager og venter på, politiet kan sætte ind, når der ikke opleves forandringsmotiv hos den unge. Man kan have meget viden om, hvordan der bør forebygges, men mit indtryk er, at det helt klart kan udfordres af kompleksiteten i praksis. Det er derfor usikkert at

drage den konklusion, at aktørernes viden om hvad der virker forebyggende, reelt virker forebyggende i praksis. Det er ligeledes usikkert at konkludere, om måden aktørerne ønsker at forebygge på altid stemmeroverens med måden, aktørerne arbejder i praksis.

7.4.2 Anden pointe

Iværksættelsen af foranstaltninger og tilgange kan afhænge af, hvilke kriminalitetsproblematikker aktørerne oplever i praksis

For Bjørgo kommer implementeringen af foranstaltninger an på, hvilken kriminalitetsform der forsøges forebygget. Hvilke foranstaltninger der kan aktivere forebyggelsesmekanismerne, og hvilke aktører der råder over de relevante foranstaltninger, varierer alt efter hvilken type af kriminalitet, der er tale om. At aktørerne muligvis har talt ud fra forskellige kriminalitetsproblematikker er værd at have i mente, da det kan have betydning for vores forståelse af måden, aktørerne vælger at forebygge på. Måden som kapitel 5 blev inddelt og analyseret på, kan indikere, at de forskellige aktører har forskellige fokus i det kriminalpræventive arbejde som et resultat af de forskellige kriminalitetsproblematikker, aktørerne står overfor. I denne undersøgelse har der f.eks. været særligt blik på forebyggelsesindsatsen overfor unge. Bjørgo fremhæver, at afskrækkelse kun er en relevant forebyggelsesmekanisme for dem, der reelt er fristet til kriminelle handlinger. Derfor kan det give god mening, at de fleste aktører ikke anvender denne mekanisme i forhold til de kriminalitetsproblematikker, de står over for. Modsat giver det god mening, at P til tider anvender afskrækkelse, da han ofte møder unge, som er fristet til kriminalitet, og som oftest har begået kriminalitet. En af de kriminalitetsproblematikker P står overfor, er salg af hash, hvilket Bjørgo fremhæver, som en af de kriminalitetsformer som den afskrækkende forebyggelsesmekanisme kan forebygge (Bjørgo, 2016, s. 23).

7.4.3 Tredje pointe

Aktører fra politi, kommune, skole, klub og det boligsociale bidrager alle med vigtige funktioner til forebyggelsen af kriminalitet i praksis

Der er mange aktører inde over forebyggelsen af kriminalitet, og i denne undersøgelse er der aktører repræsenteret fra skole, klub, det boligsociale, politiet, familieafsnittet og DKE. At Bjørgo fremhæver, at iværksættelsen af foranstaltninger, der finder sted hos mange forskellige aktører, siger noget om, at hver instans har nogle betydelige arbejdsopgaver i den samlede kriminalitetsforebyggelse. Dette er en vigtig pointe at forholde sig til. At kriminalitetsforebyggelse går på tværs kan også medføre, at man i et samarbejde indordner sig. Dette blev under interviewene tydeligt, da nogle af aktørerne tilkendegav, at de ikke altid forstod andre aktørers tilgange til det kriminalpræventive arbejde. Det er særligt politiets og familieafsnittets kriminalpræventive arbejde, som af og til problematiseres. Her kan det være relevant at have forståelse for de forudsætninger, P og K2 har for at handle. Modsat de andre aktører har særligt P og K2 nogle organisatoriske og lovgivningsmæssige begrænsninger, som kan udfordre deres måde at arbejde kriminalpræventivt. At aktørerne i det tværfaglige samarbejde indordner sig, blev også tydeligt ved aktørernes italesættelser af hvilke optimeringer, der kunne styrke Albertslunds kriminalpræventive arbejde. De forskellige holdninger er alle sammen belyst i kapital 6, men for at gentage pointen nævnes nogle eksempler. L3 nævner f.eks. synlighed og behovet for gadeplansmedarbejdere, mens K2 nævner behovet for en mere konsekvensorienteret tilgang. L4 nævner bedre inddragelse af lærerne, og P fremhæver, at han ikke altid har behov for at samarbejde med lærerne. Når vi skal belyse vigtigheden af, at alle de nævnte aktører bidrager til forebyggelsen af kriminalitet, er det slutteligt vigtigt at reflektere over, at nogle aktører er mere egnede til at benytte nogle af strategierne fremfor andre (Bjørgo, 2016, s.33). F.eks. er P en af de vigtigste aktører til forebyggelsesstrategien om afskrækkelse. P spiller en mindre fremtrædende rolle i strategier om resocialisering af tidligere lovovertrædere, hvor f.eks. DKE og familieafsnittet spiller en mere central rolle.

7.4.4 Fjerde pointe

Når kriminalitet skal forebygges i praksis, er der potentialer ved en holistisk forebyggelsesmodel

Når vi taler om en helhedsorienteret kriminalitetsforebyggelse, hvad er det så helt præcis, der menes? Hvis vi ser på Bjørgos forebyggelsesmodel, kan han forklare potentialerne i måden der arbejdes forebyggende i Albertslund. I undersøgelsen trækkes der på forskellige paradigmer inden for kriminologien. Hvordan vi forstår og forklare kriminalitet kan afgøre, hvordan vi tænker, kriminalitet bør forebygges. Som tidligere nævnt i diskussionsafsnittet kommer der forskellige kriminalitetsforståelser i spil og dermed forskellige forståelser af, hvordan kriminalitet bør forebygges. Det interessante ved Bjørgo er, at han faktisk forsøger at inkorporere alle diskuterede kriminalitetsforståelser, når kriminalitet skal forebygges i praksis. Som den eneste af de inddragede aktører arbejder P med tiltag, der kan aktivere den afskrækkende forebyggelsesmekanisme. Ud fra P's udtalelser kan det dog tyde på, at han ikke selv ser tilgangen som forebyggende, men nærmere et mål om at bekæmpe kriminalitet, da han udelukkende (som mange af de andre aktører) ser kommunikation og relation som forebyggelse. Her er det dog interessant at diskutere et statement Bjørgo kommer med. For ham er det en gammeldags og ikke særlig produktiv tilgang, hvis tilgangen er, at forebyggelse primært handler om bløde foranstaltninger, der hovedsageligt henvender sig til børn og unge, mens bekæmpelse af kriminalitet er rettet mod anholdelser, straf mm., (Bjørgo, 2016, s.1). Bjørgo forsøger med hans model at fremme, at der i forbindelse med kriminalitetsforebyggelse anvendes en kombination af forskellige tilgange med forskellige bagvedliggende kriminalitetsforståelser for at opnå bedre forebyggende resultater. For Bjørgo er der ingen af forebyggelsesmekanismerne, der kan reducere kriminalitet alene. Det er kombinationen, der har en forebyggende effekt (Bjørgo, 2016, s.23). Så selvom aktørerne fra kommune, skole, klub og det boligsociale ikke finder straffesystemet som forebyggende, men snarere kriminalitetsgenererende, vil Bjørgo formentlig argumentere med, at det er en lovende strategi at inddrage, hvis det kombineres med mere positive foranstaltninger, som aktørerne jo har særligt fokus på.

Kapitel 8: Litteraturliste

Bøger

- Becker, S. H. (1963) *Outsiders: studies in the sociology of deviance*. Kapitel 2: *Kinds of Deviance*. The Free Press.
- Bjørger, T. (2016) *Preventing Crime: A Holistic Approach*. Palgrave Macmillan.
- Costello, B., Wachtel, J & Wachtel T. (2009) *The restorative practices handbook for teachers, disciplinarians and administrators*. Pennsylvania: Institute for Restorative Practices.
- Costello, B., Wachtel, J & Wachtel T. (2010) *Restorative Circles in School: building Community and Enhancing Learning*. Pennsylvania: Institute for Restorative Practices.
- Cullen, T. F., Agnew, R & Wilcox, P. (2014) *Criminological Theory: Past to Present*. Kapitel 1: *An Essay on Crimes and Punishments*. United States of America: Oxford University Pres.
- Cullen, T. F., Agnew, R & Wilcox, P. (2014) *Criminological Theory: Past to Present*. Kapitel 18: *Social Bond Theory*. United States of America: Oxford University Pres.
- Cullen, T. F., Agnew, R & Wilcox, P. (2014) *Criminological Theory: Past to Present*. Kapitel 21: *Crime, Shame, and Reintegration*. United States of America: Oxford University Pres.
- Cullen, T. F., Agnew, R & Wilcox, P. (2014) *Criminological Theory: Past to Present*. Kapitel 33: *Reconceptualizing Deterrence Theory*. United States of America: Oxford University Pres.

- Cullen, T. F., Agnew, R & Wilcox, P. (2014) *Criminological Theory: Past to Present*. Kapittel 50: *Saving Children from a Life of Crime*. United States of America: Oxford University Pres.
- Downes, D., Rock, P & McLaughin, E. (2016). *Understanding Deviance*. Kapittel 2: *Sources of Knowledge about Crime and Deviance*. Oxford: Oxford University Pres.
- Downes, D., Rock, P & McLaughin, E. (2016). *Understanding Deviance*. Kapittel 9: *Control Theories*. Oxford: Oxford University Pres.
- Garland, D. (2001). *The Culture of Control: Crime and Social Order I Contemporary Society*. Kapittel 7: *The New Culture of Crime Control*. Oxford University Press.
- Hauge, R. (1996) *Straffens begrunnelser*. Kapittel 11: *Individuelprevensjonens første fase*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Hauge, R. (1996) *Straffens begrunnelser*. Kapittel 15: *Allmennprevensjonen*. Oslo: Universitetsforlaget.
- Jacobsen Hviid, M. (2018). *Metoder i kriminologi: kilder, teknik og tematikker*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Kvale, S. & Brinkmann, S. (2015) *Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Pratt, C. T., Gau, M. J. & Franklin, W., T. (2011). *Key Ideas in Criminology and Criminal*. Kapittel 5: *Key idea: Hirschi's Social Bond/Social Control Theory*. SAGE Publications, Inc.
- Reiner, R. (2010). *The Politics of The Police*. Kapittel 1: *Watching the watchers: Theory and research in policing studies*. Oxford University Press.

- Welsh, B & Farrington, P. D. (2006). Preventing Crime: what works for Children, Offenders, Victims and Places.
- Wiesburd, D., Farrington, P. D. & Gill, C. (2016) *What Works in Crime Prevention and Rehabilitation: Lessons from Systematic Reviews*. Springer series on Evidence-based Crime Policy.
- Wilken, L. (2014). *Bourdieu for begyndere*. Frederiksberg: Samfunds litteratur.

Rapporter (forskning)

- Ankestyrelsen (2015). *Kriminalitetstruede børn og unge; Tendenser og udvikling i kommunernes indsats*. Ankestyrelsen. Lokaliseret på: <https://ast.dk/publikationer/ankestyrelsens-afsluttende-rapport-om-kriminalitetstruede-born-og-unge>
- Balvig, F. (2016). *Behøver vi kriminalitet?* Valby. Akademiet for Forebyggelse Danmark.
- CFK – Folkesundhed og Kvalitetsudvikling. (2012). *Forebyggelse af kriminalitet blandt børn og unge – en videns- og erfaringsopsamling*. Odense: Socialstyrelsen. Lokaliseret på: <http://kriminalitetsforebygging.no/wp-content/uploads/2017/03/Forebyggelse-af-kriminalitet-blandt-born-og-unge.pdf>
- Den kriminalpræventive Enhed. (2015). *Kriminalpræventiv Enkelt­sagsbehandling*. Albertslund: Albertslund Kommune. Lokaliseret på: <http://www.ssp-samraadet.dk/media/1443/kriminalpraeventiv-enkelt­sagsbehandling-i-albertslund-kommune.pdf>
- Den kriminalpræventive Enhed. (2. Halvår 2018). *Halvårsrapport*. Albertslund: Albertslund Kommune. Lokaliseret på: <https://albertslund.dk/media/1716129/1-halvaar-2018.pdf>

- DKR- Det Kriminalpræventive Råd. (2008). *Lokal forebyggelse af kriminalitet: Idé katalog til det lokale kriminalpræventive samarbejde*. DKR - Det Kriminalpræventive Råd. Lokaliseret på: https://www.dkr.dk/media/8178/lokal-forebyggelse-af-kriminalitet_idekatalog.pdf
- DKR – Den Kriminalpræventive Råd (2012) *SSP – en guide til samarbejdet*. Glostrup: Den Kriminalpræventive Enhed. Lokaliseret på: <https://www.dkr.dk/materialer/lokalt-samarbejde/ssp-en-guide-til-samarbejdet/>
- DKR – Den Kriminalpræventive Råd (2009). *Forebyggelse af kriminalitet – fire grundbegreber*. Glostrup: Den Kriminalpræventive Enhed. Lokaliseret på: <https://www.dkr.dk/media/9430/forebyggelsesbegreber2009.pdf>
- Jørgensen, T. T., Kyvsgaard, B., Pedersen, B. A. & Pedersen, L. M. (2015). *Præventive effekter ad straf og andre tiltag over for lovovertrædende: en forskningsoversigt*. Justitsministeriets Forskningskontor. Lokaliseret på: <http://www.justitsministeriet.dk/sites/default/files/media/Arbejdsomraader/Forskning/Forskningsrapporter/2015/Resocialiseringsrapport%20%202015.pdf>
- SFI - Det Nationale Forskningscenter for Velfærd. (2016). *På vej mod ungdomskriminalitet: Hvilke faktorer gør en forskel i ungdommen?* København: SFI - Det Nationale Forskningscenter for Velfærd. Lokaliseret på: https://pure.vive.dk/ws/files/607559/1631_P_vej_mod_ungdomskriminalitet.pdf
- SFI – Det nationale Forskningscenter for Velfærd. (2015). *Effektfulde indsatser i boligområder til forebyggelse af kriminalitet: En systematisk forskningsoversigt*, NR. 1 ud af 4. København. SFI – Det nationale Forskningscenter for Velfærd. Lokaliseret på: https://pure.vive.dk/ws/files/370300/1546_Indsatser_i_boligomr_der.pdf
- Socialstyrelsen (2014). *Systematisk risikovurdering af kriminalitetstruede børn og unge*. Odense: Socialstyrelsen. Lokaliseret på: <https://socialstyrelsen.dk/udgivelser/systematisk-risikovurdering-af-kriminalitetstruede-born-og-unge-handlekatalog>

- Riis, O (2003). *Sociologiske metoder i praksis*. Aalborg: Aalborg Universitet. Lokaliseret på: https://www.sociologi.aau.dk/digitalAssets/210/210644_arbpapir-19.pdf

Tidsskriftsartikler

- Chriss, J. J. (2007). The Functions of the Social Bond. *Sociology & Criminology Faculty Publications*.
- Askgaard, L & Hummelgaard, S. (2013). Signs of Safety. *Vidensportalen på det sociale område*. Lokaliseret på: <https://vidensportal.dk/temaer/Omsorgssvigt/indsatser/signs-of-safety?fbclid=IwAR01T4mNVQdYFIlk83FihMgfWpMcCiKMffG0uMt71S01jKxeE6PuRii1SHg>
- Pali, B. & Pelikan, C. (2015). Con-texting restorative justice and abolitionism: exploring the potential and limits of restorative justice as an alternative discourse to criminal justice. *Restorative Justice*.
- Sørensen, A. (2010). Akademikerne og Politiet – Kampen mellem teori og praksis. *Nordisk tidsskrift for kriminalvidenskab*.
- Turner, R. E. & Rowe, M. (2017) Police culture, talk and action: exploring narratives in ethnographic data. *University of Liverpool*.
- Walgrave, L., Aertsen, I., Parmentier, S., Vanfraechem, I. & Zinsstag, E. (2015) Why restorative justice matters for criminology. *Restorative Justice*.

Love

- Politiloven. (2015). Bekendtgørelse af lov om politiets virksomhed. LBK nr. 956 af 20/06/2015. <https://politi.dk/politiloven-og-ordensbekendtgørelsen>

Billede

- <https://pixabay.com/da/illustrations/sp%C3%B8rgsm%C3%A5stegn-overlegent%C3%A6nke-2318030/>

Kapitel 9: Appendiks

9.1 Undersøgelsens litteratursøgningsproces

Projektets indledende fase har stået på litteratursøgning om undersøgelsesfeltet. Jeg startede med at blande danske søgeord som; ”kriminalitet”, ”forebyggelse”, ”kriminalpræventiv”, ”indsatser”, ”modeller” ”hvad virker”, ”Albertslund Kommune” og ”udsatte unge”. Søgningerne åbnede op for forskningsrapporter og tidligere specialer indenfor undersøgelsesfeltet. Ved læsning af rapporterne blev der rettet opmærksomhed på rapporternes anvendte referencer. Disse blev anvendt til yderligere søgning foretaget på Bibliotek.dk og Aalborg Universitetsbibliotek. I søgeprocessen er der anvendt forskellige forskningsdatabaser som; SFI Campbell, Socialstyrelsens Børn og Ungevidens portal og Det Kriminalpræventive Råd i et forsøg på at finde rapporter omhandlende systematiske review over eksisterende forskning på feltet. Der er b.la. fundet rapporterne; ”*Forebyggelse af kriminalitet blandt børn og unge – en videns og erfaringsopsamling*” fra Socialstyrelsen og ”*Effektfulde indsatser i boligområder til forebyggelse af kriminalitet – en systematisk forskningsoversigt*” udarbejdet af Det Nationale Forskningscenter For Velfærd (SFI) samt bogen, *What works for Children, offenders, victims and places*, skrevet af Brandon C. Whelsh og David P. Farrington.

9.2 Interviewguide

Praktisk:

- Jeg vil til at starte med sige tak fordi du havde mulighed for at afsætte tid af til et interview. Jeg vil gerne spørge om det er okay, at jeg optager interviewet til min videre analyse - anvendes som støtte til min hukommelse.
- Skal lige spørge i forhold anonymisering – hvordan skal jeg referere til dig i undersøgelsen – må jeg referere til dig ud fra din profession eller som aktør?
- Jeg vil derudover høre om jeg efter afholdelse af alle interview, må sende nogle opfølgende spørgsmål, hvis jeg finder det relevant – skriftlig feedback.

- Du må endelig sige til, hvis der er noget du er i tvivl om eller ikke forstår undervejs i interviewet, og du skal selvfølgelig bare sige til, hvis der er spørgsmål som du ikke har lyst til at svare på.
- Jeg kan godt lide at lave interview, hvor det ikke er så formelt, gerne en samtale hvor dine tanker og holdninger kommer til udtryk – gerne afbryde.

Om projektet

- Projektet ønsker at få indsigt i, hvordan forskellige aktører arbejder med kriminalitetsforebyggelse. Kriminalitetsforebyggende indsatser kan være mangeartede og jeg er interesseret i, hvordan forskellige aktører i Albertslund arbejder kriminalpræventivt. For mig er det vigtigt at få både dit personlige og faglige perspektiv på kriminalitetsforebyggelse og gerne ud fra detaljerede beskrivelser og eksempler.

Tema 1: Indledende om Albertslund

- Hvordan oplever du kriminalitetsbilledet i Albertslund? (eventuel sammenlignet med andre byer)
- Oplever du nogle særlige kriminalitetsproblematikker, som gør sig særligt gældende i Albertslund? Hvis ja hvilke?
- Oplever du at der fokus på en speciel målgruppe i Albertslund, hvis ja hvilken?

Tema 2: Hvad er kriminalitetsforebyggelse?

- (definition, afklaring)

- Hvad tænker du først og fremmest kan være med til at forårsage at kriminalitet i første omgang overhovedet finder sted? (risikofaktorer/fravær af beskyttelsesfaktorer, opvejning af fordele)
- Vil du sætte nogle ord på hvad kriminalitetsforebyggelse er for dig og hvornår der er tale om

dette?

- Når vi taler om kriminalitetsforebyggelse ifølge dig, hvilken målgruppe har vi så med at gøre? (også i forhold til alder)

Tema 3: Informantens arbejde;

- Vil du sige lidt om hvad din funktion/rolle er i det kriminalpræventive arbejde i Albertslund og hvor meget det fylder i dit generelle arbejde?
- Hvilken tilgang har du til kriminalitetstruede unge?
- Hvilke indsatser/metoder bruger du/I, i arbejdet for at forebygge at unge ikke begår kriminalitet eller gentagende kriminalitet? Gerne uddyb – hvad er det du vægter?
- Kan du komme med et eksempel på en case/indsats som afspejler den måde som du tænker er den mest effektive måde at arbejde kriminalpræventivt på (er der nogle indsatser som du mener er mere effektive end andre; bekymringssamtaler, SSP, opsætning af overvågningskamera, Ungesamråd mm.). Gerne uddyb.
- Hvilke overvejelser og videns grundlag ligger der bag jeres valg af indsatser?

Tema 4: Generelt om kriminalitetsforebyggelse

- Hvad tænker du er vigtigt at have fokus på når man skal arbejde kriminalitetsforebyggende?
- Ud fra dine erfaringer vil du så kunne sige noget generelt om, hvilke tiltag du tænker der er fremmende for en kriminalitetsfri tilværelse/reducere kriminalitet?
- Kan du sige noget generelt om, hvordan man i Albertslund prøver at forebygge fremtidig kriminalitet. Hvilke metoder/indsatser anvendes der? Hvad fungerer, hvad fungerer mindre godt? Er der behov for optimering/ændring?

- Hvordan oplever du at de indsatser der implementeres er tilpasset de kriminalitetsproblematikker som Albertslund står over for?
- Er der noget ved det fokus som Albertslund har på kriminalitetsforebyggelse som du er uenig i, vil ændre?
- Oplever du, at der tilstrækkeligt eller for lidt fokus på kriminalitetsforebyggelse i Albertslund?
- Er der forskel på den måde forskellige aktører arbejder kriminalpræventivt i Albertslund? (boligforeningerne, politiet, klubberne, familieafsnittet, UU-jobcentret mm). Om hvorvidt der behov for denne forskel?
- Føler du, at der er fælles mål mellem aktører i forhold til hvilke tiltag der skal iværksættes (hvilke der har effekt) og hvornår der skal handles? (uddyb)
- Er der sammenhæng eller forskel på den måde I arbejder kriminalpræventivt på og andre aktører i Albertslund? (boligforeningerne, politiet, klubberne, familieafsnittet, UU-jobcentret mm). Er der forskellige tilgange til forebyggelse? Er der behov for denne forskel? (uddyb)
- Så vil jeg slutteligt høre om du selv har noget at tilføje?
- Så vil jeg bare gerne sig tak endnu engang.